

Marechaussee Contact

2

2024

Marechaussee Contact **25e jaargang | nummer 2** **April 2024**

Marechaussee Contact is een uitgave van Stichting Marechaussee Contact en verschijnt tweemaandelijks.

Aan de inhoud wordt veel zorg besteed, echter noch de stichting noch de redactie aanvaardt enige aansprakelijkheid voor eventuele fouten en/of onvolkomenheden. Door derden aangeleverde inhoud geeft niet noodzakelijk de mening van de stichting of de redactie weer. De redactie behoudt zich het recht voor door derden ingezonden kopij aan te passen, in te korten, of niet te plaatsen.

Voor het overnemen van artikelen, gedeelten daarvan en/of foto's is toestemming van de redactie vereist. Na verkregen toestemming dienen de bron, de artikelkop en de naam van de auteur te worden vermeld.

Redactie

Willem Geense
Evert Jan Kasteel (eindredactie)
Henk Rijke (voorzitter)
Stijn van Susante
Michiel Tattersall
Henk Westland (coördinatie & eindredactie)

Aan dit nummer werkten mee

Gert Janssen
Bert van Horen
Herman Lammers
Kees Poelma
Joop Rump

Contact met de redactie

Postbus 125, 7590 AC Denekamp
t.a.v. Redactie Marechaussee Contact
redactie@marechausseecontact.nl

Wijzigen van adresgegevens / opzeggen

begunstigersadministratie@
marechausseecontact.nl
(zie verder pagina SMC-informatie
bij administratie en werving)

Vormgeving

Pleun van der Linde,
Persmanager, Den Haag

Druk

Wilco BV, Amersfoort

Aanleveren kopij voor een volgende uitgave

Voor het aanleveren van kopij graag eerst contact opnemen met de redactie.

3	Observaties
4	Agenda Activiteiten voor en door (oud-)marechaussees
5	Nestelpennen Achter de schermen bij LBO
6	In gesprek met Martin van Vianen "Ik wilde altijd bij een winnende club zitten"
10	Huis vol foto's Semi-permanente bijstand
12	Op missie KMar-reservist in de straat van Hormuz
15	Dienstplichtigen MP Band of Brothers
18	1940-1945 In communistische kringen
21	Uit 'De marechaussee grijpt in' De kok van de baron
22	Uitgelicht Van oost naar west, van noord naar zuid
25	Ontmoeten Enthousiasme voor regiobijeenkomsten KMar-postactieven 2e reünie beroepslichting 74-2
26	Personalia
27	SMC-informatie

Foto omslag:
Operationele beproeving Manticore
Foto: Mediacentrum Defensie | Gregory Fréni

In het Militair Woordenboek van H.M.F. Landolt (uitgave 1861) wordt bij het woord 'ontmoeting' verwezen naar 'gevecht'. Het gevecht is omschreven als: "De algemeene betekenis voor de ontmoeting van twee vijandelijke partijen, die met de wapens den knoop moeten doorhakken, welke door de operatiën gelegd is."

Het is opvallend hoe verschillend het woord ontmoeting wordt omschreven variërend van afspraak, bespreking, bijeenkomst, confrontatie tot gevecht. Het verschil zit in de context waarin de ontmoeting plaatsvindt en de instantie of persoon die betekenis eraan geeft. In de begrippenlijst sociaal cultureel volwassenenwerk kwam ik de volgende omschrijving tegen: "Ontmoeting is de gecreëerde gelegenheid waarop personen of groepen elkaar treffen." Dat lijkt mij een omschrijving waar SMC zich het beste bij voelt. Het is immers ons streven vriendschappelijke banden tussen SMC'ers te onderhouden of te vernieuwen.

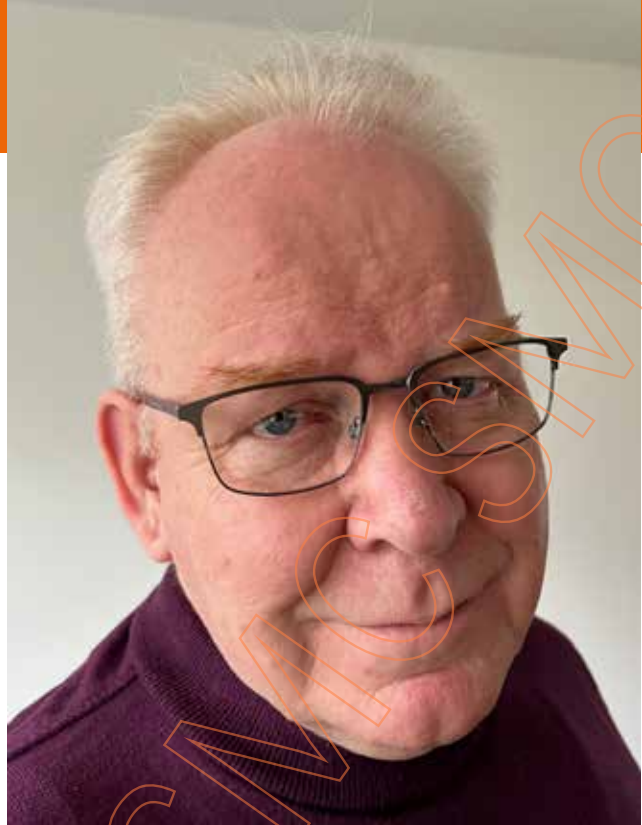
Daarom is het goed te constateren dat het initiatief om regionale bijeenkomsten voor niet-actief dienenden te organiseren zo aanslaat. Ook niet-SMC'ers zijn hierbij van harte welkom, zolang er maar een (dienst)verband met de Koninklijke Marechaussee of haar voorgangers is. U leest op pagina 25 meer bijzonderheden.

Er zijn ook gelegenheden gecreëerd waarop ontmoetingen plaatsvinden in het kader van herdenken en gedenken. Inmiddels is het 79 jaar geleden dat Nederland werd bevrijd en op 6 juni, 80 jaar geleden dat de bevrijding met landingen in Normandië werd ingezet. Dergelijke ontmoetingen met het verleden blijven belangrijk om ons eraan te herinneren dat niets vanzelfsprekend is, en dat het het waard is om op te staan tegen onderdrukking en geweld. En het is helaas nog maar kort dat we de echte getuigen van die tijd en omstandigheden kunnen horen en spreken.

Een delegatie van oud-dienstplichtige marechaussees bezoekt stille getuigen, plekken die herinneren aan MP-inzet tijdens het Ardennenoffensief. Zij doen verslag vanaf pagina 15.

Ook ons tijdschrift Marechaussee Contact creëert ontmoetingen met het verleden en heden. Evert Jan Kasteel doet verslag van zijn gesprek met Martin van Vianen, voor velen een bekende naam die de KMar eerder verliet dan iedereen dacht, maar eigenlijk nooit verlaten heeft. Henk Rijke ontmoet John Lok wiens conduittestaat laat zien dat het begrip territoriale marechaussee niet beperkt wordt door landsgrenzen. Kees Poelma spreekt reserve eerste luitenant KMar Mitchell, die – voorzien van extra sterren – KMar-taken voor zijn rekening nam op missie in Abu Dhabi. En uiteraard verzorgt Willem Geense weer een pagina vanuit het boek 'De Marechaussee grijpt in', waarmee ons de spiegel van het verleden wordt voorgehouden. Overigens zijn we voor wat betreft dat boek nagenoeg aan het einde gekomen en is de redactie druk op zoek naar een nieuwe bundel aansprekende verhalen.

Ik kan dus ook niet goed genoeg benadrukken hoe geweldig het is dat zoveel vrijwilligers zich willen inzetten om al die

“Ontmoeting”

gelegenheden te creëren waarop betekenisvolle ontmoetingen kunnen plaatsvinden. Dat doen zij letterlijk in woord en daad, niet alleen de zichtbaren, maar ook degenen die meer achter de schermen in bestuursfuncties en dergelijke onmisbaar werk verrichten. Ook dat is bij lange na geen vanzelfsprekendheid meer. Nieuwe generaties hebben immers ook andere manieren gevonden om ontmoetingen te laten plaatsvinden. Waarbij de vraag wel is, hoe duurzaam en betekenisvol dergelijke ontmoetingen zijn. De vrijwilligers van SMC blijven zich in ieder geval inzetten zoals u dat van hen gewend bent.

Een van die vrijwilligers, Piet van Sprang, zet zich al twintig jaar met ziel en zaligheid in voor SMC en vertegenwoordigt de stichting bij diverse aangelegenheden. Een groot deel van die tijd maakte Piet deel uit van het dagelijks bestuur in de functie van penningmeester. Piet heeft het stokje en een gezonde financiële kas overgedragen aan zijn opvolger. Vanaf deze plaats wil ik Piet namens alle SMC'ers bedanken voor al die jaren van tomeloze inzet en betrokkenheid tot nu toe. Wij hopen Piet nog vele jaren in goede gezondheid op onze ontmoetingen te treffen, ook als vertegenwoordiger van SMC bij (bijzondere) herdenkingen.

In het volgende nummer zult u geïnformeerd worden over de voortgang van ontwikkelingen rondom het Marechaussee-museum. Een werkgroep bestaande uit vertegenwoordigers van de stichtingen rondom Het Wapen verkent momenteel nieuwe mogelijkheden om het verhaal van de KMar te kunnen presenteren aan het grote publiek. Een verhaal dat de moeite waard is verteld te worden!

André Peperkoorn EMPM
Generaal-majoor b.d.
Voorzitter Stichting Marechaussee Contact

Woensdag 15 mei 2024

Reünie beroepslichting 78-3

Voor deze reünie denken Teun Berends, Jan Vos, Gradus Buitenhuis en Henny Korswagen iedereen getraceerd te hebben en te hebben benaderd. Inmiddels hebben zich vijftig lichtingsgenoten aangemeld.

Locatie: Koning Willem III-kazerne

Contact: hennykorswagen@hotmail.com

Vrijdag 17 mei 2024

Regiobijeenkomst Zoetermeer/Den Haag (postactieven)

Locatie: Old Pal Zoetermeer

Contact: jacky-vangilst@hotmail.com

Vrijdag 24 mei 2024

SMC-contactmiddag Badhoevedorp

Deze SMC-contactmiddag is voor alle SMC'ers; ook partners en begeleiders zijn welkom. Aanvang 13.30 uur, einde omstreeks 18.30 uur, kosten € 12,50 p.p. inclusief Indische rijsttafel. Niet-SMC'ers zijn ook van harte welkom, zij betalen € 30,00 p.p. Aanmelden bij voorkeur per e-mail of anders telefonisch. Na aanmelding ontvangt u persoonlijk bericht over het programma, betaling eigen bijdrage en overige bijzonderheden. Dieetwensen graag bij de aanmelding aangeven.

Locatie: Koningin Máximakazerne, Badhoevedorp

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |

reuniecommissie@marechausseecontact.nl

Donderdag 30 mei 2024

Regiobijeenkomst Noord-Holland/Amsterdam (postactieven)

Locatie: Schietvereniging COM Amsterdam

Contact: kmarsoos93@gmail.com

Donderdag 20 juni 2024

SMC-reünie/herdenking 'Boerma-Plaizier/MP III'

Deze reünie/herdenking is bestemd voor allen die gediend hebben bij het Korps Militaire Politie en/of het Wapen der Koninklijke Marechaussee in het voormalig Nederlands-Indië (inclusief Nieuw-Guinea), Korea of Engeland. Uiteraard zijn ook de partners welkom. De kosten zijn voor SMC'ers en partner € 7,50 p.p. Aanmelden door betaling op NL22 INGB 0007 5300 25 t.n.v. Reünievereniging Marechaussee Contact te Eindhoven o.v.v. Kumpulan. Het programma met nadere bijzonderheden zal u worden toegezonden.

Locatie: Reünie- en Congrescentrum Kumpulan, Bronbeek

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |

reuniecommissie@marechausseecontact.nl

Donderdag 20 juni 2024

SMC-contactdag Bronbeek

Deze SMC-contactdag wordt georganiseerd samen met de SMC-reünie/herdenking 'Boerma-Plaizier/MP III'. SMC'ers met of zonder partner en/of begeleider zijn van harte welkom. Aanvang 10.00 uur en einde omstreeks 16.00 uur. Kosten € 15,00 p.p. inclusief Indische rijsttafel. Niet-SMC'ers zijn ook van harte welkom, zij betalen € 30,00 p.p. Aanmelden bij voorkeur per e-mail of anders telefonisch. Na aanmelding ontvangt u persoonlijk bericht over het programma.

Locatie: Reünie- en Congrescentrum Kumpulan, Bronbeek

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |

reuniecommissie@marechausseecontact.nl

Woensdag 2 oktober 2024

Reünie 33e wachtmeesterkursus 1975-1976

Harm van der Laan en Harry de Jong organiseren een reünie voor de deelnemers van de 33e wachtmeesterkursus (jaar 1975-1976). Heb je belangstelling, stuur dan een bericht.

Contact: reuniemr33@gmail.com

Donderdag 17 oktober 2024

Regiobijeenkomst Midden-/West-Brabant (postactieven)

Locatie: Vliegbasis Gilze-Rijen

Contact: ganga.o@outlook.com

Vrijdag 25 oktober 2024

Reünie beroepslichting 67-1

Na een succesvolle reünie in 2023 organiseren Hans de Vries en Ulfert Molenhuis opnieuw een bijeenkomst.

Locatie: Koning Willem III-kazerne

Contact: mole1532@planet.nl

Dinsdag 29 oktober 2024

Regiobijeenkomst Twente (postactieven)

Locatie: Oldenzaal

Contact: jan Zuidersma@gmail.com | hejolok@gmail.com

Donderdag 2 november 2024

Algemene SMC-reünie Bronbeek

De jaarlijkse Algemene Reünie van SMC vindt plaats op Landgoed Bronbeek te Arnhem. Nadere informatie in MC 2024-3.

Kijk voor actuele berichtgeving over het al dan niet doorgaan van genoemde bijeenkomsten en reünies op www.marechausseecontact.nl. Ook in de wekelijkse zondagse e-mailnieuwsbrief houden we u op de hoogte.

Ontvangt u nog geen nieuwsbrief? Meldt u dan aan op de website of scan de QR-code.

De Landelijke Bijstand Organisatie (LBO) staat aan de vooravond van enkele grote veranderingen. In het komende jaar zal de eenheid integreren in het nieuwe marechausseebataljon, 101 Marbat. Daarnaast zijn ze volop bezig met het testen van de nieuwe Manticore-terreinwagen. Hoog tijd om eens een kijkje achter de schermen te nemen bij de LBO.

De avondklokrellen in coronatijd, demonstraties van Extinction Rebellion (XR) en bijstand leveren aan de Nationale Politie bij voetbalwedstrijden. 340 collega's vervullen een neventaak bij de LBO, maar in het dagelijkse leven werken ze bij een brigade of een andere eenheid. "Wij trekken mensen echt uit de operatie. Het streven is minimaal een jaar vooruit te plannen", zegt eerste luitenant Rick die medeverantwoordelijk is voor de bedrijfsvoering, opleidingen en materiële gereedstelling. Maar alles dichttimmeren kan niet. "De marechaussee zit immers dagelijks in een lopende operatie."

Specialismes en taken

De LBO bestaat voornamelijk uit opsporingsambtenaren. Naast de reguliere pelotons zijn er ook specialistische eenheden: de Technische Eenheid (TE), de aanhoudingseenheid, de verkenningseenheid en het pantserwagenpeloton. Er zijn vier hoofdtaken voor de eenheid, die zowel nationaal als internationaal worden uitgevoerd. Het gaat om bewaken en beveiligen, handhaving van de openbare orde, steun aan het stelsel van bewaken en beveiligen en de specialistische eenheden. Tot slot voert de organisatie (inter)nationale taken uit die door de Commandant der Strijdkrachten zijn opgedragen. "Onze focus ligt nu op handhaving van de openbare orde en bewaken en beveiligen", aldus Rick.

De NAVO-top in 2025 is een moment waarop de LBO kan worden ingezet voor deze taken. Maar ook was de eenheid bij de demonstraties van XR op Maastricht Aachen Airport en Eindhoven Airport eerder deze maand. "Het hele jaar door proberen wij iedereen zo goed mogelijk gereed te stellen. We hebben een tweetal opkomstlocaties, per persoon train je vijf keer per jaar een aantal dagen." De LBO kan ingevolge de Politiewet ook bijstand leveren aan de Nationale Politie bij voet-

Achter de schermen van LBO

Bernhardkazerne, 20 maart 2024, operationele beproeving Manticore

Foto: Mediacentrum Defensie | Gregory Fréni

balwedstrijden of demonstraties. "De marechaussee kan dan optreden als Mobiele Eenheid. Wij kunnen andersom ook een bijstandsverzoek doen. Met de politie hebben we daarnaast een samenwerkingsovereenkomst waarin is vastgelegd dat we acht keer per jaar inzetten kunnen draaien in het civiele domein."

Blauw met groen

Dit jaar gaat de LBO op in 101 Marbat, dat zal bestaan uit onder meer twee nieuwe eskadrons. Als de eskadrons opgericht zijn, telt het bataljon ruim 600 personen: ruim 200 vaste medewerkers en 375 mensen op een secundaire arbeidsplaats. "We hoeven dan minder snel een beroep te doen op andere brigades. Als ik nu iets vraag, hebben ze ergens anders capaciteitsproblemen. In de toekomst zouden lopende operaties daar niet langer last van moeten hebben."

Doel is in 2027 het eerste eskadron inzetbaar te hebben. Dit eskadron wordt aangeboden in het kader van het NATO Force Model en wordt toegevoegd aan 13 Lichte Brigade met als taak het leveren van *combat support* als er ergens een crisis of conflict uitbreekt. "Ons takenpakket wordt uitgebreid", legt Rick uit. "Wij zijn doorgaans een blauwe organisatie, maar er komt een beetje groen in terug. Zo kunnen we worden ingezet met het Korps Nationale Reserve (Natres) om te ondersteunen bij troepenverplaatsingen. Maar ook de detentie van krijsgesvangenen en het onderzoeken van oorlogsmisdaden kan tot onze taken behoren."

Externe factoren

Integratie in de nieuwe eskadrons kent nog wel de nodige uitdagingen. "Als wij in een *urban setting* in de Marnewaard procedures willen trainen en het terrein is niet beschikbaar, dan gaan wij op korte

termijn niet snel een andere locatie vinden. En als het quotum bereikt is wat betreft PFAS en we mogen geen traangas afschieten op de geijkte schietbanen, kan dat betekenen dat je niet het niveau haalt wat je moet hebben om gecertificeerd te zijn voor inzet." Elk begin is moeilijk, maar Rick benadrukt het saamhorigheidsgevoel dat er uiteindelijk bij de nieuwe eenheid zal zijn. "Iedereen die je straks binnenkrijgt, moet je opwerken, opleiden en trainen. We worden groter, maar uiteindelijk wordt het natuurlijk 'wij'."

Manticore

Een andere grote verandering voor de LBO en daarmee 101 Marbat is de komst van de Manticore. Deze terreinwagen gaat het huidige YPR-pantservoertuig vervangen. Een goede ontwikkeling, vindt Rick, met het oog op de integratie in de nieuwe eskadrons en het 'groenere' werk. "ME-busjes houden stenen en stokken tegen. De Manticore beschermt ons bij het gebruik van ballistische dreigingen zoals vuurwapens en explosieven als *Improvised Explosive Devices* (IED). We moeten straks dicht tegen de vijand aan kunnen opereren." De LBO krijgt 32 Manticores, deze maand hebben Rick en zijn mensen het voertuig uitgebreid getest. "Het heeft een andere deur. Hoe stap je dan uit met je schild? Verder is er een andere trap. Waar zetten we onze wapens neer, waar komen de bevestigingsbeugels? Maar ook: als het voertuig op de kant ligt, komen we er dan nog uit? Het is een monster van een voertuig om te zien, bedoeld om de inzittenden te beschermen. 101 Marbat heeft als taak *combat support* ten behoeve van een landmachtbrigade. De Manticore moet dan onze veilige haven zijn en bijvoorbeeld vuursteun kunnen bieden."

Bron: KMarMagazine 2024-03 | tekst: Kersten de Vries [ingekort door redactie]

Martin van Vianen

“Ik wilde altijd bij een winnende club zitten”

foto: Sectie foto AVD-KM | Peter van Bastelaar

Martin van Vianen heeft een rijke loopbaan doorlopen. Nog tijdens een veelbelovende carrière bij de Koninklijke Marechaussee besloot hij in te gaan op een aanbieding uit het bedrijfsleven. Hij verstrekte als topadviseur bij Shell wereldwijd veiligheidsadviezen. Elf jaar en 125 landen later gooide hij het over een andere boeg en deelde als docent aan de Avans Hogeschool zijn kennis met honderden studenten. Tijdens een gesprek in het karakteristieke grand café Moeke Ginneken in Breda deelt Martin zijn ervaringen en inzichten. | Door: Evert Jan Kasteel

Districtscommandant Schiphol, kol Martin van Vianen

Als Haagse jongeling was Martin een getalenteerd sporter en speelde als jeugd betaald voetballer bij ADO Den Haag en in het Nederlands jeugdvoetbalelftal van 16-18 jaar. Na de HBS wilde hij naar de politieacademie, maar werd niet in beschouwing genomen omdat hij als zeventienjarige een jaar te jong was. “Ik meldde me vervolgens aan bij de KMA met het voornemen na een jaar alsnog naar de politie te gaan. Daar is het echter niet van gekomen, omdat ik het fantastisch vond op de KMA. Niet zozeer om het militaire aspect, maar vanwege het roeien waarop ik mij volledig stortte. In het eerste jaar besloot ik niet meer naar de politie te gaan; Defensie had ten slotte ook een politieorganisatie, de marechaussee.”

Martin werd ingedeeld bij de luchtmacht, maar vroeg in het derde jaar of hij kon worden overgeplaatst naar de commando's, een pragmatisch verzoek. “Ik had ontdekt dat militairen ogenschijnlijk eenvoudig van de landmacht overstapten naar de marechaussee; een overstap van de luchtmacht had nog

niet plaatsgevonden. Met dit verzoek dacht ik mijn kansen te vergroten om bij de marechaussee te werken. Men bood echter aan mij na mijn KMA-opleiding vier jaar op de KMA te plaatsen als pelotonscommandant AMO van de luchtmachtcadetten. Dit aanbod heb ik aangenomen, omdat ik dan langer zou kunnen roeien.” Hier zij opgemerkt dat dit leidde tot Nederlandse roeititels.

De eerste overstap

In 1976 schreef Martin als tweede luchtmachtofficier een rekest om over te stappen naar de marechaussee. (De eerste was de latere CKMar Kees Neisingh). “Toen ik in hetzelfde jaar de directeur Personeelszaken van de luchtmacht tijdens een evenement tegen het lijf liep, was zijn eerste reactie ‘Jij bent die vent die naar de marechaussee wil. Dat gaat niet gebeuren.’ Gelukkig pakte het anders uit.”

Zijn loopbaan bij de marechaussee startte in het opleidingsdomein. “Ik werkte ongeveer vier jaar op het OCKMar; bij de SOD was ik officier-toegevoegd van

majoor Braaksma, bij de School KMar was majoor Kiepe mijn leidinggevende. Ik werd vervolgens geplaatst bij de wachtmeester cursus en bij de hogere onderofficiersvorming. Deze HOOV was in een nieuw jasje gestoken om sociale en maatschappelijke aspecten meer onder de aandacht te brengen. Ook sportief kwam ik aan mijn trekken; ik liep met dienstplichtigen drie keer de Vierdaagse van Nijmegen.” In 1982 won hij met het detachement van Frans Meijer het felbegeerde BLS-vaantje. Martin stelt grinnikend dat Frans de ingezette lijn voortreffelijk heeft voortgezet.

Meester in de rechten, maar het recht niet meester

Als officier-toegevoegd op de staf van District Zuid-Holland werkte Martin goed samen met Rob Lugt. “Ik bereidde mij alvast voor op de Hogere Juridische Vorming (HJV) door weekendcolleges te volgen in Amsterdam. De studie Rechten rondde ik vervolgens in twee jaar af. Ik heb nog overwogen officier van justitie te worden, maar de marechaussee was te leuk.”

Tijdens een staffunctie volgde een uitzending. "Ik werd op mijn verzoek in 1987 geplaatst als Provost Marshal voor de MFO; Fabius, Van Dijk, Roos en Veldhuis waren mij hier voorgegaan. Ik gaf in deze machtig interessante functie leiding aan ongeveer 35 Nederlandse marechaussees en aan buitenlandse MP'ers. Er was voldoende werk; veel verkeerszaken en soms grotere zaken, zoals het onderzoek naar een militair die zich bezighield met de grootschalige smokkel van zaden. Ik ontdekte dat in de zadenhandel honderdduizenden dollars omgaan."

"De zelfdoding van een Colombiaanse militair op een afgelegen observatiepost is me zeer bijgebleven. Ik vloog er midden in de nacht naartoe met Cees Vermeulen en de Colombiaanse aalmoezenier. De gebeurtenis had grote indruk gemaakt op de tien andere militairen op deze post. Ik zie nog voor me hoe we met het lichaam van de overledene over onze knieën terugvloegen in de kleine Canadese helikopter. We maakten gelukkig ook vrolijke momenten mee, zoals haringhappen tijdens Koninginnedag. De tijdrovende grenspassages bij Rafah (nu groot in het nieuws) zal ik ook niet vergeten. Ik had daar wekelijks mee te maken vanwege mijn vergaderingen in Israël."

Na deze uitzending was Martin bij Staf KMar onder andere verantwoordelijk voor de organisatie van de Nuclear Planning Group-vergadering in het Kurhaus. Hij was commandant van District Duitsland toen na de val van de Muur het vertrek van de Nederlandse eenheden werd voorbereid.

De eeuwige discussie?

Op afdeling Beleidsvoorbereiding adviseerde Martin CKMar Neisingh. "Het was een spannende tijd voor de marechaussee; de val van de Muur leidde tot inkrimping van de krijgsmacht en 'Schengen' had grote gevolgen voor de grensbewaking. We moesten iets bedenken om overeind te blijven. Het was niet duidelijk wat de discussie over vreemdelingentoezicht en de luchthavens gingen betekenen voor de marechaussee. In de Tweede

Kamer waren er namelijk uitgesproken voor- en tegenstanders over onze inzet."

Ook binnen de organisatie werd stevig gediscussieerd over de positionering van de marechaussee. "Ik was van mening dat de positie binnen Defensie niet ideaal was vanwege de taakstellende opdracht. Overheveling naar Justitie, meer specifiek bij de KLPD én onder de naam Marechaussee, vond ik een betere optie. Dus gezag en beheer in één hand. Dat was echter vloeken in de kerk en het botste met de ambitie die CKMar Fabius uitvoerde om van de marechaussee een vierde krijgsmachtdeel te maken. Om te ervaren wat grote veranderingen met medewerkers doen, moest ik als Hoofd Personeelszaken nog een overstefunctie draaien. De kans op een mooie functie bij de VN in New York was daarmee verlopen."

Schiphol

De marechaussee had inmiddels Schiphol binnengehaald en het was de vraag wie de eerste commandant zou worden. "Ik werd voorgedragen en zat 's avonds plotsklaps bij minister van Justitie Sorgdrager, omdat zij een bepalende stem had in de benoeming. Het ijs werd gebroken toen bleek dat ze mijn HJV-scriptie over de onmogelijkheid van verplicht afkicken van

heroïne had gelezen. Ze wenste me veel succes maar zei wel 'Als er een vliegtuig wordt gekaapt, dien ik op te stappen, maar jij ook.' Toen ik terugkwam op de staf was Fabius natuurlijk al op de hoogte van het fiat. Ik kon direct door om mijn opwachting te maken bij minister ►

1974, elite vier met stuurman (cadetten roeivereniging Dudok van Heel)

foto: Anton Leeuwenberg

1981, Amersfoortse Tweedaagse

1987, Sinaï, MFO, Ikol Van Vianen als provost marshal

foto: Interne Voorlichting KMar | Peter Jansen

Schiphol, bezoek minister-president Wim Kok

Bron: website gemeente Apeldoorn

Schiphol, Van Vianen uitgedaagd op een roeitrainer en... verloren

- van Defensie Voorhoeve. Ook dat gesprek verliep voorspoedig dus ik kon aan de slag."

Met dertien jaar Schiphol-ervaring ken ik bijzondere dynamieken en uiteenlopende belangen. Ook Martin put met ogenschijnlijk gemak uit de vele herinneringen die hij opdeed tijdens zijn commandantschap. "Het spanningsveld met commerciële partijen op de luchthaven is me goed bijgebleven. De marechaussee werd nogal eens als lastpost beschouwd, onder andere als het ging om de doorlooptijden bij de grensbalijs. De luchthaven zette onder andere uitzendkrachten in om met een stopwatch in de hand de wachttijden te meten. De economische belangen stonden bij de luchthaven bovenaan dus het was af en toe spitsroeden lopen."

De personeelsbezetting was een voortdurend knelpunt, ook omdat velen ver van Schiphol woonden. "Ik stelde dat we regionaal moesten werven om dit knelpunt weg te nemen; een volledige

carrière op Schiphol kán gewoon."

Op 25 september 1996 stortte een Dakota neer in de Waddenzee. De nabestaanden van de 32 inzittenden kwamen bijeen in de Dakota-hangar op Schiphol-Oost om geïnformeerd te worden. Martin begeleidde premier Kok tijdens zijn bezoek aan deze indrukwekkende bijeenkomst.

Roeien bleef een passie. Martin beloofde een dienst over te nemen als een Schiphol-collega zijn persoonlijk record op de roeitrainer zou verbreken. "Ha, je raadt het al, een oud-BSB'er kreeg dit voor elkaar en zo zat ik in de grensbalie met wachtmeesterstrepen."

Roep van Shell

Op weg naar een politieconferentie in Singapore sprak de directeur van Group Security van Shell, een oud-militair die hij kende, hem aan. "Hij stapte op mij af met de woorden: ik wil dat je bij mij komt werken. Mijn reactie: 'Je beledigt mij, ik ben getrouwd met de marechaussee.' De Shell-man vroeg mij iedere avond in de fitnessruimte van het hotel of ik bij hem kwam werken. Mijn antwoord was steevast: 'Nee'."

Het aanbod liet Martin echter niet los; hij dacht er drie maanden over na en sprak er behalve thuis met niemand over. "Ik dacht dat dit mijn toekomst bij de marechaussee zou ruïneren. Ik deelde mijn dilemma wel met de lokale driehoek. Op het allerlaatst, tijdens een feest op het kasteeltje van generaal Fabius, heb ik Neisingh verteld dat ik op het punt stond een besluit te nemen over mijn toekomst. Die maandag belde ik Shell om te zeggen dat ik het deed, om vervolgens Fabius te informeren."

"Ik had natuurlijk nagedacht over mijn toekomst en wist dat ik CKMar zou

kunnen worden. Dat zou rond mijn 53e zijn; het sprak mij echter niet aan dat ik dan slechts op de winkel zou kunnen passen." Op mijn vraag op basis waarvan hij zijn keuze maakte, antwoordt hij: "Er waren trek- en duwfactoren. Shell was een bedrijf van grote statuur, het bood een fantastische baan aan en ik zou veel kunnen reizen. Een duwfactor was dat ik niet de ruimte voelde grote veranderingen in gang te kunnen zetten, in het geval ik CKMar zou worden. Ik had bovendien uitgesproken ideeën over de positionering van de marechaussee."

De wereld in

Op 1 december 1998 ging Martin aan de slag als tweede man bij Shell Group Security. "Ik kwam in een organisatie waar ik behalve degene die me had gevraagd voor deze baan niemand kende. De bedrijfscultuur was voor mij volstrekt nieuw."

Martins afdeling was verantwoordelijk voor veiligheidsadviezen in de 145 landen waar Shell actief was. "Ik bezocht ongeveer één land per maand en soms meerdere landen in één reis. Mijn team schreef rapportages over het te bezoeken land, zodat ik compleet ingelezen op pad ging. In een week bezocht ik bedrijfslocaties en verzorgde ik workshops. Voorts sprak ik met overheidsdiensten die verantwoordelijk waren voor de veiligheid, legde contact met de Amerikaanse, Britse en Nederlandse ambassade en verstrekke vrijdags mijn advies aan het management. Terug in Nederland schreef ik het eindrapport om mij vervolgens voor te bereiden op de volgende reis. Nederland was het enige land waar ik niets over te zeggen had; hiervoor was oud-KMar-collega Martin Langbroek verantwoordelijk."

De aanslagen van 11 september 2001 hadden ook bij Shell gevolgen. "Ik kreeg de opdracht om voortaan een jaar na het eerste bezoek in een vervolgbezoek vast te stellen in hoeverre de adviezen waren geïmplementeerd. Een andere Shell-eenheid voerde een audit uit."

'Is the client OK?'

In de elf jaar dat Martin bij Shell werkte, bezocht hij zo'n 125 landen, die lang niet altijd via D-Reizen geboekt kunnen worden. "De voortdurende aandacht voor mijn persoonlijke veiligheid nam niet weg dat er soms hachelijke situaties ontstonden. Ik onderzocht in 2004 in Irak of het voor Shell veilig was olie te gaan winnen. Tijdens een verplaatsing werd de commandant van mijn *close protection team* gebeld. Ik zat achter in de auto en hoorde dat er slechts een korte vraag werd gesteld: 'Is the client OK?' Later bleek dat kort daarvoor twee Britse leden van een *close protection team* tijdens een verplaatsing in de buurt van Falluja in een vuurgevecht om het leven waren gekomen."

Martin benadrukt dat Shell toen al klimaatbewust was en ter compensatie van de CO2-uitstoot wereldwijd grote bossen aanplante. "Ik verwachtte tijdens mijn eerste bezoek in 1998 oliewinningsinstallaties te zien, maar ik stond tot mijn verrassing in Frans Congo midden in zo'n bos, waar rebellen vochten met regeringstroepen. De huidige activiteiten van Shell op het gebied van energietransitie worden naar mijn mening onvoldoende op waarde geschat."

Niks verzonnen

Op zijn 59e stopte Martin bij Shell omdat het reizen fysiek erg belastend werd. Stilzitten was er evenwel niet bij en na een maand of zes ging hij aan de slag bij de Avans Hogeschool in Breda. "Toen een reactie op mijn sollicitatie in eerste instantie uitbleef, dacht ik dat dit te

roeien op de KMA; Martin coachte zes jaar lang viermaal per week gemixte ploegen van cadetten en hogeschoolstudenten. "Ik kon als docent Safety and Security in de opleiding Integrale Veiligheidskunde mijn kennis en ervaring uitstekend toepassen. Het hielp natuurlijk dat ik ruim boven de stof stond en uit een rijke bron kon putten. Ik had een goed beeld van het publieke en private veiligheidsdomein en zat boordevol praktijkvoorbeelden. Het was prachtig te zien hoe studenten zich ontwikkelden in die vier jaar tot zelfstandige adviseurs. De school had in het eerste jaar dat ik er werkte één eerstejaars klas en na zeven jaar waren dat er zes. Ik ben er trots op dat Avans Breda landelijk al jaren op de eerste plaats staat."

Aan de andere kant?

Na zijn docentschap kwam Martin via zijn vrouw in aanraking met statushouders die wegwijs gemaakt moeten worden in de Nederlandse samenleving. "Ik gaf taallessen en was zes jaar actief voor uitgeprocedeerde asielzoekers die om welke reden dan ook niet terug kunnen naar hun land van herkomst. Daarnaast gaf ik cursussen toekomstoriëntatie om een realistisch beeld te schetsen van de opties die voorlagen." Hij licht de ironie van de situatie toe. "Het is best een beetje gek dat ik mij tot een jaar geleden in het juridische steekspel mengde om mensen aan een verblijfsvergunning te helpen, iets wat tegengesteld was aan mijn verantwoordelijkheid voor uitzettingen als districtscommandant Schiphol."

Zijn motivatie om dit te doen, is gevoeld tijdens zijn vele bezoeken aan landen waar mensen bestaanszekerheid ontberen. Ik herken wat hij bedoelt, omdat ik tijdens een van mijn vijf uitzendingen in Angola werkte.

De mens centraal

Nu is hij op zoek naar een nieuwe zinvolle tijdsbesteding. "Ik voel mij vitaal dus ik wil bezig blijven. Men vraagt mij wel eens of een commissariaat iets voor mij is, maar ik heb op dat vlak geen enkele geldingsdrang. Ik moet iets kunnen betekenen voor mensen, bijvoorbeeld in een welzijnsorganisatie of in de zorg. Ik vind dat mensen in de maat-

schappij die het minder hebben een steuntje kunnen gebruiken. Ik geniet er ook van mijn ervaring te delen met leeftijdsgenoten in een serviceclub. Zo hield ik toespraken over de vluchtelingenproblematiek, over hedendaagse trends en ontwikkelingen en over ondermijning door drugscriminaliteit."

Altijd winnen

Martin leest de wekelijkse SMC-nieuwsbrief en Marechaussee Contact, maar volgt de ontwikkelingen bij de KMar verder op afstand. "Ik heb indertijd de deur vrij stevig dichtgedaan en bemoeide me vervolgens niet meer actief met de marechaussee. Het was voor mij een mooie maar ook afgesloten periode. Over mijn drijfveren: ik ben van huis uit sporter en wil altijd winnen. Ik wilde daarom altijd bij een winnende club zitten, in een organisatie die iets voorstelde. Mijn insteek is dat je altijd moet kijken hoe je dingen beter kunt doen, beter dan anderen in hetzelfde vakgebied."

"Ik vind dat de marechaussee het goed doet, omdat ze steeds meer op haar bordje krijgt. Ook de relatie met de politie lijkt goed te zijn. Ik was in mijn periode als docent echt verrast te merken hoe enorm de studenten opkeken naar de marechaussee. Die reputatie staat blijkbaar als een huis."

"Soms vraag ik me wel eens af waarom ik het marechausseeboek zo stevig heb gesloten. Het heeft er misschien mee te maken dat ik voelde dat ik de mensen met wie ik goed samenwerkte en die hart voor de zaak hadden, op de een of andere manier toch in de steek liet door weg te gaan."

avans
hogeschool

maken had met mijn leeftijd. Later hoorde ik dat men dacht dat ik mijn CV bij elkaar had verzonnen..."

Het lesgeven in Breda beviel hem uitstekend; het bleek ook een uitgelezen kans weer iets te doen met roeien. Op zijn initiatief konden hogeschoolstudenten

foto: Evert Jan Kasteel

2024, Breda, Martin van Vianen

Semi-permanente bijstand

1987, bijstand Amsterdam

Het waren zes heel bijzondere maanden voor mij in 1981: werken bij de semi-permanente bijstand in Amsterdam, district 5, Van Leijenberghlaan. Werken in de wijk waar ik was opgegroeid. Patrouille rijden door de straten waar je met je brommer doorheen sjeesde en op de markt een appeltje jatte, al was dat laatste een toegestane jeugdzonde als figurant bij een filmopname. | Door: Henk Rijke

Deze herinneringen kwamen boven bij de foto's, die Joop Rump tevoorschijn toverde uit de periode dat de Koninklijke Marechaussee deze bijstand leverde. Ook Brigade Schiphol, waarbij ik was geplaatst, leverde gedurende een half jaar personeel.

Opheffing bijstandsbrigades

Het is nu alweer dertig jaar geleden dat Brigade Amsterdam-bijstand werd opgeheven en kort daarvoor ook Brigade Den Haag-bijstand. Reden genoeg om in de komende nummers van Marechaussee Contact aandacht te besteden aan deze bijstand: het ontstaan, de verschillende taken en de verhalen uit de praktijk. Zoals over de collega die 's nachts als eerste ter plaatse kwam bij een moord op dertien hoog in de wijk Buitenveldert; ondanks zijn hoogtevrees ging hij

toch echt over het balkon naar binnen. Of over die ene zaterdagmiddag in hartje Amsterdam waarbij 'assistentie collega' moest worden verleend en de patrouillewagen de tram over de trambaan op twee wielen links inhaalde. Ook over de bestelling die tijdens de nachtdienst bij de snackbar werd opgehaald waarvoor de collega de meeste centen op zak mocht houden in ruil voor een extra beveiligingsrondje in de buurt. En wat te denken van de vele collega's die hun politiediploma-A haalden?

In 2008 verscheen over de bijstand de fraaie Museumbrochure nr. 31 'Semi-permanente bijstandsbrigades', geschreven door Henk Hendriks. In dit artikel beperken we ons vooralsnog tot de foto's van Joop Rump over de bijstand in Amsterdam en Den Haag.

1991, bijstand Amsterdam

1987, bijstand Amsterdam

Bijstand Den Haag

1989, bijstand Den Haag

1990, bijstand Amsterdam

1990, bijstand Amsterdam

1987, bijstand Amsterdam

KMar-reservist op missie in de Straat van Hormuz

Kapitein KMar Mitchell aan boord van de Thaon di Revel

"De militaire wereld was niet helemaal vreemd voor mij", zo begint Mitchell. "Mijn vader en beide grootvaders waren dienstplichtig militair geweest en vooral mijn opa van vaderskant had prachtige verhalen over zijn diensttijd. Hij had er nog altijd een beetje spijt van dat hij niet als vrijwilliger naar Nieuw-Guinea was gegaan. Mede hierom wilde ik geen nee zeggen tegen een uitzending."

In 2017 begon Mitchell als rechtenstudent bij de Koninklijke Landmacht in het traject 'Defensy College'. Na zijn overstap naar de KMar en ten tijde van zijn uitzending werkte hij bij de Passagiersinformatie-eenheid Nederland (Pi-NL) op de Koningin Máximakazerne in Badhoevedorp.

Vorbereiding

"Mijn voorbereiding was prima. Ik was reeds A700-current (inzetgereed), in-

clusief Militaire Basisvaardigheden (MBV). Daardoor had ik een groot deel van mijn voorbereidingen al achter de rug. Op de School voor Vredesmissies (SVV) in Harskamp heb ik de Missie Oriëntatie (MO) gevolgd, die een week duurde. Direct voorafgaand aan de uitzending heb ik drie weken de opleiding strategische communicatie en mediaoperaties gevolgd aan NATO School Oberammergau. Na die opleiding in Duitsland vloog ik op 13 juni 2022 via Schiphol naar Abu Dhabi. Op dat moment was ik nog eerste luitenant;

omdat de functie bij EMASoH een rang hoger was, werd ik tijdelijk bevorderd en in de vertrekhal van Schiphol door mijn collega's van Pi-NL voorzien van de bijbehorende sterren."

Zeven Europese landen

Het FHQ (*Force Headquarters*) van EMASoH bevindt zich op de Franse marinebasis *Camp de la Paix* in Abu Dhabi. Dit FHQ wordt bemand door militairen van de zeven deelnemende landen: België, Denemarken, Frankrijk, Griekenland, Italië, Nederland en Noor-

wegen. Daarnaast levert de marine van de Verenigde Arabische Emiraten staf-officiëren voor ondersteuning. De deelnemende landen leveren op rotatiebasis twee fregatten; zo leverde Nederland al eens het fregat Zr. Ms. De Ruyter. De Fransen leveren permanent twee *Atlantique 2* patrouillevliegtuigen en de Italianen stellen een *MQ-9 Reaper*, een onbemand verkenningsvliegtuig, ter beschikking.

Mitchells deelname aan deze missie bestond uit eerst elf weken op het FHQ, gevolgd door negen weken op het Italiaanse marineschip *Thaon di Revel*. "Op het FHQ was ik stafofficiër strategische communicatie. Ik hield mij bezig met het overbrengen van de boodschap van de missie: het waarborgen van de vrije doorvaart van zeeschepen in de wateren van de Golfregio ten behoeve van de algehele veiligheid en internationale handel."

"De vrijheid van navigatie, zoals dat wordt genoemd, was geen vanzelfsprekendheid", zo gaat Mitchell verder. "Vanaf 2019 stegen de spanningen in de Golf, die leidden tot aanvallen op, kapingen en het hinderen van zeeschepen door statelijke en niet-statelijke actoren. In de regio bestonden al ver-

schillende marinemissies, zoals IMSC (*International Maritime Security Construct*) geleid door de Amerikanen en de Britten, met een duidelijk profiel richting bepaalde actoren die de maritieme veiligheid in gevaar brengen. Er ontstond echter ook een behoefte aan een maritieme coalitie van Europese staten die niet specifiek gericht was tegen een aantal actoren, een zogenaamde *non-state facing*. Daarom werd op initiatief van Frankrijk op 20 januari 2020 EMASoH gelanceerd. Het bevorderen van de maritieme veiligheid in de regio en het waarborgen van de vrije doorvaart van zeeschepen, en dat met een onpartijdig profiel, zijn de belangrijkste boodschappen van EMASoH."

"Het was mijn taak om die boodschap over te brengen aan de Golfstaten, de overige maritieme en militaire actoren in de regio, de coalitiepartners, en de internationale zeevaart. Ik speelde hierbij ook een rol in de voorbereiding van diplomatieke en militaire werkbezoeken. Hierbij werkte ik nauw samen met mijn Franse collega op de marinebasis in Abu Dhabi."

Camp de la Paix

"Op de Franse marinebasis was de

sfeer natuurlijk Frans of een poging daartoe. In de kantine werd gekookt door arbeidsmigranten, dus het eten was eerder een Indiase interpretatie van het Franse eten.

In de Golfstaten is slechts een klein deel van de bevolking echt Arabisch. Een groot deel, in de Emiraten zelfs tot 90% van de bevolking, bestaat uit gastarbeiders uit landen als India, Pakistan en Soedan. De cultuur van deze mensen krijg je ook mee. Ik vond het vooral leuk om met hen een praatje te maken, omdat zij nauwelijks worden gezien of aangesproken door andere mensen. Voorafgaand had ik mij ingelezen in de Arabische cultuur, de geschiedenis van de Golfstaten, en de religie. Ook heb ik geprobeerd om een klein beetje Arabisch te leren; in ieder geval kon ik de letters ontcijferen en wat woorden lezen en zinnen spreken. Ik heb oprechte interesse getoond in mijn Emirati collega's wat zorgde voor zeer leuke en interessante gesprekken en kameraadschap."

Tijdens Mitchells verblijf op het kamp vond een grote rotatie plaats. Mitchell: "De Belgen werden na zes maanden op 6 juni afgelost door de Italianen, die daarmee ook het bevel over het FHQ overnamen. Naar inzicht van de Italiaanse *rear admiral* waren er tactische en operationele voordelen te behalen door het FHQ aan boord van het toenmalige vlaggenschip van de missie, de *Thaon di Revel*, te plaatsen."

Aan boord Thaon di Revel

Na tweeënhalve maand op *Camp de la Paix* in Abu Dhabi, nu voor twee maanden aan boord van een Italiaans marineschip. Mitchell beleefde het als een wereld van verschil. "Aan boord sliep ik met mijn Nederlandse collega in een officiershut, met stapelbed, kleine doucheruimte en bureau. In de hut was er weinig te beleven, dus in mijn vrije tijd was ik eigenlijk overal en nergens op het schip te vinden. Ik heb goede vrienden kunnen maken met een flink deel van de bemanning, met name met de Italiaanse mariniers, de vliegers en het onderhoudsteam van de SH-90 helikopter. Eigenlijk was de hele vaarperiode één groot hoogtepunt. Zoiets had ik nog nooit meegemaakt ►

Marinebasis te Abu Dhabi, 31 augustus 2022, op de valreep van de *Thaon di Revel*, Mitchell (2e van rechts)

Thaon di Revel escorteert een containerschip door de Straat van Hormuz

van EMASoH is recentelijk met het uitbreken van het conflict in Gaza alleen maar relevanter geworden. Mitchell: "Met een verhoogde dreiging in de Golfregio, waarbij zeeschepen worden aangevallen of worden lastiggevalen door statelijke en niet-statelijke actoren, komt de vrije doorgang van zeeschepen meer onder druk te staan. De aanwezigheid van een Europese marinecoalitie waarborgt de vrije doorgang van zeeschepen die niets met enig conflict te maken hebben."

Afscheid nemen

"Het dieptepunt voor mij was wel het vertrek uit de missie op 7 november 2022. Afscheid nemen voelde zwaar. Je wordt van de een op andere dag uit een groep collega's getrokken die je bent gaan beschouwen als vrienden. Je wordt van een lopende opdracht weggehaald waarbij je het gevoel hebt dat die nog niet is voltooid. Overigens zat ik uiteindelijk twee weken langer dan gepland in de missie, omdat we op mijn geplande vertrekdatum nog midden op zee zaten. Eenmaal terug in Abu Dhabi was het tas inpakken en terugvliegen naar Nederland. Ik ging van 37°C en varen op zee, naar 13°C in gure regen weer op vaste bodem in Nederland."

- en de kans dat ik als marechaussee nogmaals ga varen, is natuurlijk niet zo groot."

"Ik heb daar geweldige momenten mogen meemaken. Meerdere keren heb ik meegedaan aan schietoefeningen op het achterdek met de Italiaanse mariniers. Ik heb mogen varen met een RHIB-motorboot samen met de Italiaanse *rear admiral* en de Griekse en Deense collega's als passagiers. Ik kon enkele malen meevliegen met de SH-90 helikopter, waar ik in de schuifdeuropening mocht zitten om beelden te maken. Vanaf het Franse fregat *Guépratte* heb ik deelgenomen aan een luchtverdedigingsoefening waaraan ook de *Thaon di Revel*, twee *Rafale* gevechtsvliegtuigen en een *Atlantique* patrouillelevliegtuig meededen. Allemaal mooie momenten met mijn collega's en de bijna sprookjesachtige Arabische momenten op zee en tijdens havenbezoeken. En natuurlijk ook de licht spannende momenten als we op zee wederom andere actoren tegenkwamen, die wij nauwlettend in de gaten hielden tijdens onze patrouilles. Wie zijn ze? Wat zijn ze van plan te doen? Wat wordt hun reactie?"

"Wanneer je op een schip zit dat patrouilleert in de Golfregio, zie je heel veel van de omgeving. We vertrokken met het schip om na ruim twee maanden weer terug te keren in Abu Dhabi. In die tijd hebben we gepatrouilleerd van het noorden van de Golf tot aan de Arabische Zee en alle wateren daartussen. We zijn 26 keer door de Straat van Hormuz gevaren. Een schip doet regel-

matig een haven aan voor bevoorradiging en diplomatieke bezoeken. Als we niet aan boord hoefden te zijn, werden we 'losgelaten'. Met lokale Arabische busmaatschappijtjes was er een pendelbusje van de haven naar de stad. De bustijden waren altijd *inshallah*, want de bus was er of niet, of reed niet op tijd. We hebben havenbezoeken afgelegd in Muscat (Oman), Doha (Qatar), Manama (Bahrein), Koeweitstad (Koeweit), en tweemaal Dubai (Verenigde Arabische Emiraten). Op Saudi-Arabië na heb ik alle Golfstaten bezocht."

De militaire noodzaak voor het bestaan

Mitchell in de deuropening van een SH-90 helikopter

Het doel van onze vierdaagse reis was om een beter zicht te krijgen op de voorbereidingen en het verloop van de strijd tussen de Duitse en geallieerde troepen tijdens de *Battle of the Bulge*. In het bijzonder ging de aandacht uit naar de inzet en betrokkenheid van de Amerikaanse Militaire Politie.

Bastogne Barracks

Oorlogshistoricus majoor b.d. Johnny Bona is oud-commandant van het bekende 'Bastogne Barracks'. Tot 2020 was dit hele kazerneterrein, inclusief de gebouwen van het voormalige Amerikaanse hoofdkwartier, eigendom van het Belgische leger. Tot grote woede van militairen en historici besloot de Belgische rijksoverheid enkele jaren geleden het terrein te splitsen en de historische gebouwen voor 1 euro aan een commerciële partij te laten. De loodsen met daarin het 'rijdend oorlogsmaterieel' zijn nog steeds eigendom van Defensie. De plek waar brigadier general McAuliffe zijn beroemde "NUTS" proclameerde, is echter veranderd in een zieloze maar prijzige toeristische attractie met beeldschermen, bombastisch 'Bastogne War Rooms' genoemd. In kelderruimten waar McAuliffe en zijn staf verbleven, worden nagespeelde filmische fragmenten van de situatie in december 1944 getoond. De boeiende diorama's van vóór 2020 zijn helaas verdwenen.

Bona wijst op de ernstige historische fouten die in de nieuwe opstelling en in de scenes terug te vinden zijn. Ook gastheer sergeant-majoor Muller van Bastogne Barracks – waar zich in een tweetal loodsen tientallen knap gerestaureerde militaire (pantser)voertuigen uit de oorlog bevinden – is ontstemd over de aanpak van de commerciële buurman. Officieel mag hij er niets van vinden, maar zijn gezicht spreekt boekdelen.

SDM-voorzitter Cees Lindenberg reageert na zijn bezoek eveneens teleurgesteld: "De War Rooms zijn op zich interessant, want dit is toch de plek waar het allemaal is gebeurd. Maar deze opzet is te modern en erg commercieel. Het is een museum zonder hart. Ze maken niet waar wat de naam suggereert. In de filmpjes is bovendien sprake van tweedetrangs acteewerk."

MP Band of Brothers

Een eenvoudige plaquette op een evenzo eenvoudig granieten monument net buiten de bebouwde kom van Houffalize (B) herinnert aan een vuurgevecht waarbij twee Amerikaanse MP's van *518th Military Police Battalion* tijdens het Ardennenoffensief om het leven kwamen. De Stichting Dienstplichtig Marechaussee (SDM), vertegenwoordigd door zeven voormalige dienstplichtig militairen, bracht hen begin maart een passend eerbetoon.

| Door: Gert Janssen

101ste Airborne Museum

Wie tot in detail alles wil weten over de gebeurtenissen rond de *Battle of the Bulge*, zoals de laatste grote stuiptrekking van Adolf Hitler officieel wordt genoemd,

kan terecht in het '101ste Airborne Museum Le Mess'. Bona is een van de drie eigenaren van het museum dat jaarlijks zo'n 17.000 bezoekers trekt en een hotspot is voor veteranen en oorlogs-

Houffalize, Cees Lindenberg bij MP-monument

foto's: Gert Janssen

- puristen. Wie daar intekent voor een briefing en een battlefield tour is een dag onder de pannen.

Bona verklapt dat zes maanden voor de Russische aanval op Oekraïne, militaire bevelhebbers uit dat laatste land zijn museum bezochten. "Bij hen bestond het vermoeden dat de Russen dezelfde tactiek gingen toepassen als de Duitsers in december 1944. Ze wilden dus alles weten over de strategie van de Nazi's." Dat de Russen aan het eind van de Tweede Wereldoorlog niet verder zijn doorgestoten naar het westen, is volgens de Belgische historicus te danken aan de inzet van de atoombom op Hiroshima en Nagasaki. Stalin vreesde dat de Amerikanen in dat geval de bom ook tegen hem zouden gebruiken.

Geen overgave! Nuts!

De motivatie van Hitler voor zijn laatste grote offensief was vooral om gunstige vredesvoorwaarden met de geallieerde te bedingen, legt Bona uit. In het diepste geheim werden vijf pantserdivisies en dertien infanteriedivisies samengetrokken, in totaal 200.000 soldaten. Zelfs de defensieve naam van de operatie *Wacht am Rhein* moest de vijand zand in de ogen strooien. De onderlinge communicatie gebeurde via ordonnansen om te voorkomen dat het radioverkeer onderschept werd. Ook het aanvangsbombardement mocht maar maximaal een half uur duren om het verrassingseffect niet uit de aanval te halen.

Op 16 december 1944 om 05.30 uur barstte het geweld los met een artilleriebeschieting uit meer dan 2000 kanonnen. De Amerikanen werden compleet overrompeld. Echter, door onder meer gebrek aan brandstof verliep de Duitse opmars steeds trager en kwam uiteindelijk tot stilstand. Alle hoop van de aanvallers was nu gericht op het veroveren van Bastogne, waar zich grote voorraden brandstof van de geallieerden bevonden. Die plaats werd omsingeld, maar bevelvoerende commandant Anthony McAuliffe weigerde zich over te geven. "Nuts", reageerde hij. Op 26 december wisten de eerste tanks van generaal Patton de Duitse omsingeling aan de zuidkant van de vrijwel verwoeste stad te doorbreken. Uiteindelijk waren op 28 januari de laat-

ste Duitse verzetshaarden in de Ardennen opgerold.

Inzet Amerikaanse MP

Bona benadrukt dat de rol van de Amerikaanse militaire politie – officieel opgericht in september 1941 – tijdens het Ardennenoffensief groter was dan vaak wordt gedacht. "Zij regelden het verkeer en zorgden voor een snelle doorstroming van militaire voertuigen. Verder bewaakten ze de commandoposten van de divisies die ieder ongeveer 25 MP's tot hun beschikking hadden. Daarnaast had je politiemilitairen op legerkorpsniveau. Hun taak was onder meer het bewaken en controleren van de toegangswegen, het aanpakken van criminaliteit onder militai-

ren, het afvoeren van krijgsgevangenen en het beveiligen van het hoofdkwartier. Tijdens de Duitse aanval hebben ze niet daadwerkelijk deelgenomen aan de verdediging van de periferie rond Bastogne, maar beschermden ze de commandoposten en bewaakten ze krijgsgevangenen die de taak hadden om gesneuvelde Amerikaanse militairen te begraven."

"Het was ook de Military Police die executies moest uitvoeren. Zo werden Duitsers vermoord als Amerikaanse militairen – stonden onder het bevel van *SS-obersturmbannführer* Skorzeny – als spion gefusilleerd door de MP. Deze Duitsers hadden zich tijdens het Ardennenoffensief ook als militaire politie vermomd om geallieerde troepen de verkeerde richting uit te sturen."

Overigens was de MP op verschillende andere plekken tijdens de strijd in Europa wel betrokken bij gevechtshandelingen, zoals in Remagen. Aan het eind van de oorlog kregen ze de taak van vredeshandhaver.

In de musea in en rond Bastogne is relatief weinig te vinden over de rol van de MP tijdens de slag. In de vitrines liggen hooguit een enkele helm en wat toebehoren als handboeien, pistool en houten knuppel. Daar is volgens Bona ook een logische verklaring voor. "Het aantal dienstdoende MP's was beperkt, dus is er ook weinig overgebleven." Met als gevolg dat de liefhebber 12.000 euro moet betalen om een originele MP-helm in bezit te krijgen.

Musea, begraafplaatsen en andere historische plekken

Tijdens deze vier dagen bezochten we niet alleen verschillende musea in het gebied, maar brachten we ook een bezoek aan verschillende historische plekken en begraafplaatsen, zoals 'Bois Jacques', 'Recogne' en 'Luxembourg American Cemetery'.

Bois Jaques is een verhaal apart en bekend van de oorlogsserie 'Band of Brothers', het waargebeurde verhaal van *Easy Company* van de Amerikaanse *101ste Airborne Divisie*. In een van de afleveringen is te zien hoe bij Duitse bombardementen en andere oorlogshandelingen in het bos tussen Bastogne en Foy verschillende mannen van *Easy* om het leven kwamen of gewond raakten. Jarenlang was het gebied vrij toegankelijk. Inmiddels is er een hekwerk met toegangspoortje geplaatst en is het alleen tegen betaling mogelijk om een kijkje te nemen in het bos. Een *tourist trap* volgens gids Bona, omdat het daadwerkelijke terrein honderd meter verderop ligt en gratis te bezoeken is. "Wat ze hier hebben gedaan is schandelijk. Het hekwerk staat om het bos waar de Duitse troepen zich hadden ingegraven. Die schuttersputjes zijn nooit gebruikt door de Amerikanen. Je springt namelijk niet in een verlaten *foxhole* van de vijand omdat de kans op de boobytrap levensgroot is."

Op 'Luxembourg American Cemetery' in het Luxemburgse stadsdeel Hamm

'Luxembourg American Cemetery'

liggen de graven van 5074 Amerikaanse militairen inclusief de bekende *general major* George S. Patton. Deze 'cowboy-generaal', zoals hij werd genoemd, ligt apart. "Aan het hoofd van zijn troepen zou je kunnen zeggen", volgens Lindenberg. "We hebben hem met onze groep een militair eerbetoon gebracht zoals we dat hebben geleerd tijdens onze opleiding. Datzelfde hebben we ook in Houffalize gedaan bij het monument voor twee MP's."

Op de eenvoudige gedenksteen in Houffalize staan de namen van *first lieutenant* Alonzo P. Francis jr. en *sergeant* Ernest M. Arnold van *518 MP Battalion*. In de nacht van 18 op 19 december trok zwaar militair verkeer door dit stadje. De gehele *82nd Airborne Division* reed door het dorp, richting Werbomont in het noorden. Nadat ze de laatste Amerikaanse voertuigen door Houffalize hadden geleid, werden drie MP's in hun jeep in een hinderlaag gelokt door een Duitse lichte tankenheid. Twee van hen werden gedood.

Het monument net ten zuiden van de 'Rue de Basogne' (N30) bevat een plaque met daarop de namen van de twee gesneuvelde militairen. *Sergeant* Ernest Arnold ligt begraven in zijn geboorteplaats Sparta, Illinois; hij is 33 jaar oud geworden. Het lichaam van de gedecoreerde eerste luitenant Alonzo Francis rust op hetzelfde ereveld als generaal Patton.

Lindenberg: "De baliemedewerker van de begraafplaats in Luxemburg vertelde ons dat daar geen politiemilitairen lagen begraven. We kwamen er pas later achter dat dit wel het geval is. Francis' rustplaats is te vinden in sectie A, rij 8, grafnummer 14. We overwogen als SDM om zijn graf te adopteren en daar ieder jaar op de dag dat hij gesneuveld is, 19 december, een krans te leggen." Alonzo Francis is dertig jaar oudgeworden. Hij is onderscheiden met de *Bronze Star* en de *Purple Heart*. Verder staat er voor hem een gedenksteen op begraafplaats 'D'Lo Cemetery' in zijn geboorteplaats Simpson County, Mississippi.

'Battle of the Bulge Monument'

Foxholes in Bois Jacques

In communistische kringen

Deel 65 uit de serie 'De onbekende helden van 1940-1945'

Door: Henk G. Westland, luitenant-kolonel b.d.

Willem van der Burgh, wachtmeester der Staatspolitie Amsterdam en daarvoor marechaussee, sluit zich aan bij de verboden CPN in de Zaanstreek. Hij is geen overtuigd communist, maar ziet in de partij een middel om zich tegen de Duitsers te verzetten.

Willem van der Burgh (21), als dienstplichtig huzaar bij de demobilisatie op 28 mei 1940 met groot verlof gestuurd, solliciteert succesvol naar een plaatsing bij de Marechaussee. Medio november 1940 tekent hij bij de Ie Divisie Marechaussee een verbintenis voor zes jaar als marechaussee te voet. Hij komt op in Overveen bij Eskadron Haarlem dat is gekazerneerd op landgoed Duinlust. Dit eskadron is een van de elf – toen ook wel genoemd gesloten of geconcentreerde – eenheden, die vanaf oktober 1940 zijn opgericht in of nabij grote steden om de politie bij te staan bij massale ongeregeldeheden of juist om deze te voorkomen. Een eskadron is zo'n honderd man sterk, deels te paard en deels gemotoriseerd. De jonge marechaussees worden bij een eskadron (verder) opgeleid en gaan geleidelijk over naar de brigades voor de reguliere politiedienst.

Ongeregeldeheden door NSB en WA

In allerlei plaatsen in Nederland begint vanaf najaar 1940 de NSB zich te roeren, houdt manifestaties en weet zich beschermd door de eigen weerafdeling (WA). Ook worden door de WA provocerende marsen gehouden. Commandant Eskadron Haarlem, eerste luitenant baron Van Heeckeren van Brandsenburg in een later vraaggesprek: "Toen kwam de WA in Aalsmeer in opstand. Ik ging er met dat eskadron naar toe en de WA werd in de hoek geslagen." In januari 1941 was Haarlem een dag lang in rep en roer na een gerucht dat de WA een overval op het hoofdbureau van politie zou plegen. Volop mare-

chaussees op straat en in de openbare gebouwen, maar het bleef rustig. Ook marechaussee Van der Burgh maakt volgens zijn broer schermutselingen mee. "Vaak met zulk een afloop dat er een week hospitaal en eervolle vermelding voor hem uit overschoot."

Vanaf november 1940 worden steeds meer anti-joodse verordeningen van kracht en begin januari 1941 hangen in Amsterdam bordjes met 'Joden niet gewenst' in alle horecagelegenheden op het Leidseplein. De verordeningen wekken veel woede op en de manier waarop de WA ze wil handhaven, gaat alle perken te buiten. Zo ook op zaterdag 8 en 9 februari wanneer WA-lieden op het Rembrandtplein en het Thorbeckeplein veel commotie veroorzaken en in gevecht raken met politie en marechaussee. Het escaleert wanneer op 11 februari de WA de joodse buurt intrekt en de inwoners, joden en niet-joden geholpen door arbeiders uit andere wijken, het gevecht aangaan.

Politiebataljon Amsterdam

Het blijft onrustig in Amsterdam met als sluitstuk een massaal protest, stakingen en een volksoptocht op de 25e en 26e, de 'Februaristaking'. De bezetter is razend over de lakse houding van de politie bij de bestrijding van het oproer en geeft in mei opdracht tot het oprichten van een gesloten gemeentepolitie-eenheid in Amsterdam. Dit 'Politiebataljon Amsterdam' (PBA) zal worden gekazerneerd en worden gevuld met personeel van de gemeentepolitie dat na mei 1940 vanuit het leger is geko-

Willem van der Burgh
als agent van gemeentepolitie
(oktober 1941 t/m februari 1943)

Willem van der Burgh wordt op 4 januari 1919 in Strijen in de Hoeksche Waard geboren, zoon van een arbeider. Hij groeit op als jongste – de oudste is twintig jaar eerder geboren – in een Nederlands-hervormd gezin en woont uiteindelijk in Heerjansdam. Na de lagere school gaat hij aan het werk als hulparbeider en later als boorder in een fabriek te Slikkerveer.

Op 3 juli 1939 meldt Willem zich als dienstplichtige bij het 3e Regiment Huzaren in de Alexanderkazerne te Den Haag, waar zijn opleiding tot gemotoriseerd huzaar begint. Echter, na afkondiging van de algemene mobilisatie op 28 augustus 1939 vertrekt het regiment naar zijn oorlogskwartieren in de omgeving van Overveen. De rekruten en dus ook Van der Burgh gaan nu voor het vervolg van hun opleiding naar het nieuw opgerichte Depot Cavalerie in de Nieuwe Alexanderkazerne te Den Haag.

Huzaar Van der Burgh maakt tijdens de Duitse inval in mei 1940 de strijd mee op de Veluwe rond Ede en Lunteren en is daarna enkele dagen krijgsgevangen geweest in Fort Honswijk. Op 28 mei 1940 kan hij al demobiliseren, zodat hij weer als boorder in Slikkerveer aan het werk kan.

men. Op 2 juli betreft het PBA (circa 250 man) met ceremonieel vertoon en in aanwezigheid van veel autoriteiten zijn nieuwe kazerne aan het Cornelis Troostplein in Amsterdam-Zuid. De landelijke pers bericht dat ook in Rotterdam, Den Haag, Utrecht, Groningen en Eindhoven dergelijke politiebataljons komen.

Eskadrons naar de zuidgrens

Voor de bestrijding van smokkel (tabak en levensmiddelen) aan de grens met België zijn daar extra marechausseemansschappen gestationeerd. Op 11 juli

worden op last van de *Befehlshaber der Ordnungspolizei* vijf eskadrons (Haarlem, Amsterdam, Den Haag, Rotterdam en Bergen op Zoom) naar die grens gedirigeerd om het daar gedetacheerde personeel van de marechausseebrigades af te lossen. Echter al na een maand moeten in opdracht van de *Höhere SS- und Polizeiführer Rauter* "zur deckung des dringendsten Bedarfs an Polizeibeamteten des Einzeldienstes in Amsterdam und Den Haag" onmiddellijk drie eskadrons naar die steden vertrekken.

Dat personeelstekort in de reguliere politiedienst in Amsterdam is niet verrassend met dat nieuwe politiebataljon. En waarom nog een marechaussee-eskadron in de hoofdstad als daar nu een politiebataljon is gestationeerd? Eskadron Den Haag gaat naar de politie Den Haag en Eskadron Amsterdam en Eskadron Haarlem gaan naar de politie Amsterdam. Het personeel zal – zonder kader – eerst bij de politie worden gedetacheerd en later ingedeeld. Echter, op 15 augustus marcheren 152 marechaussees de kazerne van het PBA binnen. Zij gaan niet zoals eerder bevolen *im Einzeldienst*, maar zullen 152 PBA-agenten gaan vervangen! Veel marechaussees vatten deze overplaatsing op als een degradatie en proberen te ruilen met welwillende collega's van elders.

Per 1 oktober 1941 is Van der Burgh – krap een jaar na zijn aantreden als marechaussee – nu agent van politie te Amsterdam geworden. Het PBA wordt

ter ondersteuning van het gewone korps ingezet: toezicht op het rijwielverkeer, controle op de naleving van verduisteringsvoorschriften en afzettingen vormen bij openbare bijeenkomsten. Binnen de kazerne heeft een deel piketdienst (gereed tot uitrukken) en volgen de anderen een intensief opleidingsprogramma. Alleen op 25 november 1941 krijgt dit bataljon te maken met anti-joodse maatregelen en moet het honderd man leveren om samen met agenten in burger joodse winkels te sluiten.

Reguliere politiedienst

De bezetting van het PBA wordt op 4 maart 1942 vervangen door de eerste lichte van het Politie Opleidingsbataljon (POB) uit Schalkhaar: tweehonderd man, de eerste gesloten eenheid van de 'Nieuwe Orde'. Van de oude bezetting moeten per die datum de ongetrouwden voor twee maanden naar het POB om "in modernen geest te worden opgeleid." Eerder per 23 februari zijn de getrouwden naar de reguliere politiedienst overgeplaatst, zo ook Van der Burgh. Hij is dan nog niet getrouwd, maar heeft daar wel toestemming voor. Op 3 maart trouwt hij in Ridderkerk met Willie Dijkman; het echtpaar zal met twee zoons worden verblijd. Vanaf juli doet Van der Burgh dienst aan het politiebureau Spaarndammerstraat; bij de politiereorganisatie van maart 1943 wordt hij aangesteld als wachmeester der Staatspolitie.

Echter op in de vroege morgen van 23 november 1943 dringen vier Nederlan-

ders in Duitse dienst zijn woning in de Vancouverstraat in Amsterdam-West binnen. Hij wordt gesommeerd voor een kort onderzoek mee te gaan, maar zal nooit meer thuis komen...

CPN en RVV

De Zaanstreek staat bekend als een rood bolwerk. Veel arbeiders werken in en voor de scheepsbouw en in grote fabrieken. Ze zijn sterk met elkaar verbonden en voelen zich aangetrokken tot de communistische partij, de CPN. Deze door de Duitse bezetter verboden partij is als illegale organisatie doorggegaan, per district in cellen georganiseerd. In november 1940 verschijnt voor het eerst 'De Waarheid', een van de vroegste illegale bladen. De CPN wordt door de bezetter fel vervolgd, wat na de Februaristaking sterk toeneemt omdat de communisten hier een groot aandeel in hebben gehad.

Willem komt in maart 1943 in aanraking met de CPN en verspreidt illegale bladen en pamfletten. Wanneer in de zomer van 1943 de landelijke illegale organisatie Raad van Verzet (RVV) wordt opgericht, sluiten met name in Noord-Holland veel communisten zich daarbij aan. Ook Willem maakt daar nu deel van uit; in oktober/november neemt hij de leiding over van de cel waarvoor hij werkt.

Binnen de CPN en RVV in de Zaanstreek werkt Franci de Munck-Siffels verdienstelijk als koerierster. Maar wanneer deze jonge vrouw ontdekt dat

Wassenaar, 15 mei 1941, herdenking bij oorlogsgraven, aangetreden Eskadron Haarlem onder commando van ltn G.C. Bijl de Vroe

► haar man een relatie heeft met haar zus, neemt zij wraak en geeft haar (ondergedoken) echtgenoot aan bij de *Sicherheitspolizei* (Sipo) in Amsterdam. Na wat druk van de Sipo verraadt ze ook nog eens tientallen andere (vermeende) communisten. Als gevolg hiervan worden in de nacht van 22 op 23 november en ook daarna vele arrestaties verricht in Zaandam en Amsterdam.

De zaak is in behandeling bij *kriminal-sekretär* Rühl van de Sipo in Amsterdam. Medegevangene in het Huis van Bewaring aan de Weteringschans Gerard Bakker getuigt: "In de naast mij gelegen cel A-1-16 zat Van der Burgh, die eveneens voor illegale activiteit was gearresteerd. Van hem hoorde ik, dat hij tijdens zijn verhoor door Rühl, Viebahn en Maarten Kuiper vreselijk was geslagen. Ik heb, toen wij gelijk in bad waren, gezien, dat zijn rug uiterlijke teekenen van mishandeling vertoonde. Hij vertelde mij bovendien, dat hij tijdens de mishandelingen meermalen het bewustzijn had verloren, waarna zij blijkbaar water over hem heen hadden gegooit, want toen hij bijkwam, was hij drijfnat; dit heeft zich volgens Van der Burgh een paar maal herhaald." In Amsterdam ondergaat Willem eerst vijftien weken *einzelhaft*, wordt begin maart 1944 overgebracht naar kamp Amersfoort en vandaar voor zijn proces naar de *Polizeigefängnis Den Haag*, de cellenbarakken in Scheveningen.

Ter dood veroordeeld

De eerste rechtszitting van het *Deutsche Obergericht* is op 23 maart 1944 in het gebouw van de Hoge Raad te Den Haag. In dit proces staan naast Willem nog vijf anderen voor de Duitse rechter: Albert Huisman, Josephus Swolfs, Gerardus Maas, Petrus van Bremen en Berend Kuiper. Allen worden beschuldigd op illegale wijze werkzaam geweest in dienst van de verboden communistische partij.

Het *anklageschrift* van februari 1944 tegen Willem vermeldt: "*Einige Wochen vor seiner Verhaftung übernahm van den Burgh an Stelle des 'Piet' die Leitung der Zelle. Als Zellenleiter hatte er dann eine Besprechung mit einem*

nicht ermittelten Funktionär, der ihn eröffnete, dass seine Zelle demnächst im Rahmen der vom „Raad van Verzet“ befohlenen Sabotagearbeit eingesetzt werden würde. [...] Mit Piet und dem unbekannten Funktionär hat van der Burgh auch in seiner Wohnung Besprechungen abgehalten. Bei einer solchen erteilte ihm Piet im August 1943 den Auftrag bei einem anderen CPN Mitglied ein Paket mit Waffen abzuholen. Der Angeschuldigte hat diesen Auftrag auch ausgeführt und dem Piet eine 7.65 Pistole nebst 11 Patronen überbracht. 9 Patronen behielt er selbst, um wie er sagt, evtl. Aufträge ausführen zu können, ohne seine dienstlich empfangene Munition dafür zu gebrauchen."

Op 24 mei 1944 in Utrecht veroordeelt het *Obergericht* de mannen met uitzondering van Kuiper ter dood. Achter in de rechtszaal gezeten maken familie en vrienden de vertoning mee. Ook Willems echtgenote Willie is daarbij en mag de volgende dag tijdens het transport terug naar Scheveningen bij hem blijven. Voor de ter dood veroordeelden wordt nog een verzoek tot gratie ingediend.

De vijf mannen worden op 6 juni naar kamp Vught overgebracht en ingesloten in de 'Bunker', het cellencomplex in het kamp. Twee van hen kunnen getuigen over wat eind juli gebeurde. Van Breemen: "Op 24 juli 1944 werden van der Burgh, Huisman, Swolfs, Maas en Postma en ik naar de executieplaats gebracht, waar Maas en ik hoorden dat ons vonnis was gewijzigd in 10 jaar tuchthuisstraf. De anderen werden gefusilleerd." Jan Postma, leider van de CPN, was op 20 april ter dood veroordeeld. Hun lichamen zijn in kamp Vught gecremeerd.

De landelijke (gecensureerde) pers bericht op 31 juli: "Vier doodvonnissen voltrokken wegens communistische actie. [...] De veroordeelden zijn op illegale wijze werkzaam geweest in dienst van de verboden communistische partij en wel [...] van den Burgh door het doorgeven van vuurwapenen."

De *Deutscher Generalstaatsanwalt* bericht echter in een op 24 juli geda-

teerde brief aan de burgerlijke stand van s'-Hertogenbosch, dat Huisman, Swols en Van der Burgh "am 23. Juli 1944, 6 Uhr 45 Minuten in Vught verstorben sind." De datum van de executie in deze brief lijkt niet juist te zijn. Andere documenten vermelden 24 juli, Van Breemen noemt ook die datum en Willem dateert zijn afscheidsbrief "Vught, 24 Juli 1944".

De naam van Willem van der Burgh staat vermeld op de gedenksteen in het Hoofdbureau van Politie te Amsterdam, op het gedenkteken op de fusilladeplaats bij Nationaal Monument Kamp Vught en in het Gulden Boek der Koninklijke Marechaussee.

Medio april 1942 werden de resterende negen eskadrons in opdracht van Rauter opgeheven en werd het personeel tewerkgesteld bij de brigades. Voor meer informatie zie Brochure nr. 60 'Marechaussee-eskadrons in bezettingstijd 1940-1942'.

Door het verraad van **Johanna Francisca (Franci) de Munck-Siffels** werden tientallen illegale werkers gearresteerd. Wanneer zij niet voor een executiepeloton kwamen te staan, belandden ze in concentratiekampen. Van Bremen en Maas overleefden die kampen en konden getuigen. Franci, 24 jaar, werd eind mei 1944 door enkele leden van een knokploeg gedood.

Na het overlijden van haar man Willem kwam voor Willie van der Burgh-Dijksman nog een klap: het overlijden van haar jongste zoontje Arie Willem in november 1944, een jaar en twee maanden oud.

De auteur verricht historisch onderzoek naar de gevallen die in de oorlog 1940-1945 behoorden tot de (Koninklijke) Marechaussee. Wilt u reageren? Uw reactie is welkom op het redactieadres of rechtstreeks per e-mail aan de auteur op marechaussee4045@gmail.com.

De kok van de baron

In mijn jeugdige overmoed voelde ik me [...] een rasechte politiemann en het volgende voorval was voor mij dan ook des te beschamender.

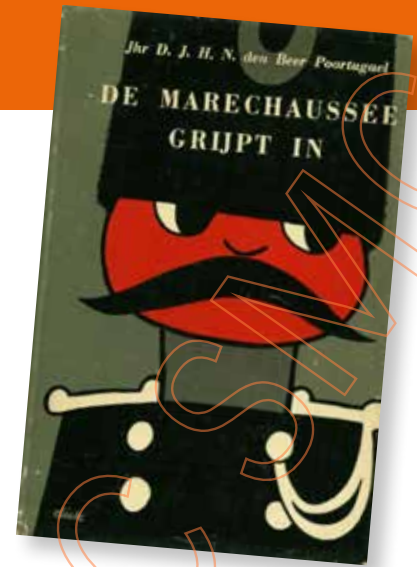
Mijn toegevoegdschap was maar van tijdelijke aard en daarom had ik geen woning gezocht in de divisiestand-

plaats. Ik woonde in een aardig dorp, dat eigenlijk een stadje was en ging meestal Zaterdags naar huis, waar ik dan ook de Zondag doorbracht. Op een gegeven dag, kwam een keurige meneer aan de deur en vroeg mij te spreken. Hij vertelde, dat hij kok was bij de ouders van een mijner vrienden, de luit. baron Y, dat hij naar Den Haag moest, waar hij in betrekking was, maar dat hij bij vergissing zijn spoorkaartje niet kon kopen. Hij noemde zijn naam, een bekende klank in de Haagse middenstand en vertelde enige bijzonderheden omtrent de familie Y, die volkomen klopten.

Hij wist, dat ik de zoon goed kende en of ik hem vijf gulden kon lenen voor de reis. De ouders van de luit. Y woonden in Den Haag, waren zeer gefortuneerd, woonden in een groot huis en het was werkelijk niet zo gek, dat ze een kok zouden hebben, zeer waarschijnlijk zelfs. Ik gaf hem het geld, hij bedankte me erg en zei, dat hij het me de volgende dag zou overmaken. Het geld kwam echter niet, maar dat maakte me nog niet achterdochtig. Hij kon vergeten hebben het terug te sturen of momenteel slecht bij kas zijn.

Heel toevallig kwam ik een paar weken de luitenant Y tegen. Ik vertelde hem, dat ik de kok van zijn ouders op bezoek had gehad en dat ik hem vijf gulden had voorgeschoten. "Maar mijn ouders hebben geen kok en ook nooit gehad," zei hij. Toen begreep ik opgelicht te zijn. Ik vond het wel wat beschamend, dat ik als maréchaussée me als een

oude juffrouw had laten oplichten, maar kon toch ook de humor van het geval zien. En daarom vertelde ik de brigadecommandant in de standplaats hoe ik was beetgenomen.

Toen ik de naam noemde, die de oplichter had opgegeven, keek de opperwachtmeester nadenkend voor zich uit. Er ging een luikje van zijn geheugen open. "Die naam herinner ik me toch in verband met oplichtingen," zei hij eindelijk. Hij maakte een berichtje voor het Algemeen Politieblad en tot mijn grote verwondering stond ik een paar weken later de 'kok' van de familie Y aan te kijken, die als gearresteerde op het brigadebureau gebracht was. Of ik die vijf gulden nog terug heb gekregen, kan ik mij niet meer herinneren, maar wel het verbaasde gezicht van de man, toen hij me in maréchaussée-uniform zag. Hij vond zeker, net als ik, dat we beiden een niet al te beste beurt getimmerd hadden.

Oorspronkelijke tekst uit:
'De Marechaussee grijpt in' (1954) door
jhr. D.J.H.N. den Beer Poortugael

Lintjesregen 2024

Op vrijdag 26 april a.s. worden weer Koninklijke onderscheidingen toegekend aan Nederlanders, die zich bijzonder verdienstelijk hebben gemaakt voor de samenleving. Wanneer deze eer aan SMC'ers ten deel valt, willen wij daarover in Marechaussee Contact graag berichten.

Bent uzelf onderscheiden of kent u een (oud-)collega die is onderscheiden, laat het ons weten op redactie@marechausseecontact.nl.

Van oost naar west, van noord naar zuid

2013, ter hoogte van noordpoolcirkel op bezoek bij de Noorse defensie

In de jaren '90 werden bij de Koninklijke Marechaussee nog wel eens opmerkingen gemaakt over collega's die 'hun hele carrière' op één postcode doorbrachten: roulerende functies op het opleidingscentrum of Schiphol. Andere collega's hebben hun beste krachten in vele landen gegeven met een enorme afwisseling in taken en plaatsingen. Vooral dat trof mij toen oud-collega John Lok ons benaderde met zijn verhaal. Hoe divers wil je het hebben?

| Door: Henk Rijke

John is geboren in het Twentse Wierden. Een bon in de VARA-gids verleide hem in 1972, in het laatste jaar van de middelbare school in Almelo, om te solliciteren bij de KMar. Hij weet het zich nog goed te herinneren: "Ik had al gesolliciteerd bij de politie en douane, maar na een huisbezoek van een man in uniform en een positieve selectie mocht ik bij lichting 73-05 opkomen in Apeldoorn. Dat was een grote lichting van 103 man met ook een aantal ex-dienstplichtigen die doorschoven van de andere kant van de vlag. Het werd een mooi jaar onder de bezielende leiding van adjudant Prins, Sanne de Boer, Toon van de Zande en Jan van der Linden."

Oost-Nederland

Zoals voor velen volgde na de opleiding ook voor John een periode op een wachtbrigade, in zijn geval bij Paleis Het Loo. John: "Dat leverde mij nog een reprimande op van Prins Bernhard, omdat mijn schoenen niet goed gepoetst waren toen hij op jacht ging. Ik werd na de wachtperiode geplaatst bij Brigade Zevenaar voor grensbewaking bij Berghautoweg en patrouilles langs de grens van Lobith tot Winterswijk. Er kon toen nog van alles. Zo kreeg je rond de feestdagen vaak drank aangeboden van vertegenwoordigers die langskwamen. Toen op kerstavond de districtscommandant ons fijne kerstdagen kwam wensen, dronk hij ook een

glaasje mee."

Nadat John zijn Hermien had ontmoet, vroeg hij overplaatsing aan naar Oldenzaal waar adjudant Van Putten brigadecommandant was, de vader van de latere CKMar, luitenant-generaal mr. D. van Putten. "Ik had nogal eens woorden met adjudant Van Putten. Toen was ik al veel bezig met de belangen van het personeel en zette ik mijn eerste stappen in de Marechausseevereniging (MarVer) en de Medezeggenschapscommissie (MC).

Ab Kolenbrander en Sjoerd Kuipers waren mijn leermeesters. Na dertien jaar grens in Glanerbrug, bij De Lutte, in de trein – waar ik een van de eersten was die een bolletjesslikker pakte – en

af en toe de grens bij Denekamp, volgde in 1990 een overplaatsing naar het Duitse Bergen."

Duitsland

"Ik heb daar een machtige tijd gehad. Opnieuw zat ik in de medezeggenschap. Samen met Wim Bernhards behartigde ik in Seedorf en Hohne de belangen van het personeel tijdens vergaderingen met de Staf van 41 Pantserbrigade. Daarvoor hebben we nog de complimenten gehad van de commandant die zijn eigen officieren voorhield dat ze een voorbeeld konden nemen aan de mannen van de KMar. Dat was mooi om te horen."

Noord-Holland/Utrecht

Na het opheffen van Brigade Bergen in 1994 werd John overgeplaatst naar Brigade IJmuiden. "Ik kwam al snel op de planning te werken en dat was best een uitdaging. Er kwam een nieuwe arbeidstijdenwet en de vrouwelijke collega's gingen in deeltijd werken. Het mocht formeel toen nog niet, maar we waren vooruitstrevend en plaatsten bijvoorbeeld twee dames op één functie. Ze werden zo ingeroosterd dat als de kinderen thuis waren, zij dan zo mogelijk vrij waren. Ook hielden we rekening met een collega die graag met het Suikerfeest vrij wilde zijn. Hij werkte dan met kerst. Dat zorgde voor wederzijds begrip."

Volop in de medezeggenschap

Door zijn oog voor de belangen van het personeel en eerdere ervaringen trad John opnieuw toe tot de MC. Hij werd voorzitter van de MC Noord-Holland/Utrecht en ging ook de afdeling van de MarVer leiden. Er werd door Joep Geels en Peter Tervoort (MarVer), Jan Peters (District-Noord) en John een Coördinerend Overleg Medezeggenschap (COM) opgericht. Dat leverde volgens John veel op. "Het bracht iedereen op één lijn en ook de commandanten merkten dat wij goed 'in de wedstrijd' zaten. Bij een herstructurering van de KMar zaten we dan ook voorbereid aan tafel. Met André Peperkoorn als onze adviseur werden onder de bezielende leiding van Jack Vlaming de nieuwe KMar-districten in de steigers gezet. Het was een mooie tijd binnen de MC;

we vochten menig keer verbaal een partijtje, maar samen kwamen er altijd uit. Mooi was ook om in 2003 samen met Roelf Datema een werkbezoek te brengen aan de collega's in de sneeuw in Noorwegen aan de poolcirkel om daarna direct door te reizen naar Curaçao voor een werkbezoek. Zo kom je nog eens ergens!"

Nederlandse Antillen

Na de periode in Noord-Holland werd John aangenomen bij de Criminele Inlichtingen Eenheid (CIE) voor een plaatsing op de Nederlandse Antillen. Wel moest hij eerst het vak leren bij de CIE in Utrecht. "Mijn mooiste ervaring daar was het af luisteren en daarna de arrestatie van een aantal mensen in het zuiden van het land voor mensensmokkel. In 2005 volgde mijn overplaatsing naar Curaçao die heftig begon, want een dag na aankomst verdween Natalee Holloway op Aruba. Daarnaast had mijn vrouw net een hartoperatie ondergaan en overleed een korte tijd later mijn moeder in Nederland. Met hulp van brigadecommandant Sjoerd Kuipers en de collega's op Schiphol werd alles prima geregeld, zodat ik snel weer in Nederland was."

In 2007 werd John zelf getroffen door een hartinfarct waarvan hij volledig kon herstellen. Zijn periode bij de CIE liep ten einde toen hij een nieuwe chef kreeg die volgens John niet geloofde in tegenspraak. Dat was niet de manier waarop John gewend was te werken waarna plaatsing richting Nederland nog slechts een kwestie van tijd was.

Oekraïne

Eind 2008 kreeg John's carrière een geheel nieuwe

wending na een belletje van de Staf van het ministerie van Defensie. Of hij belangstelling had om assistent defensieattaché in Kiev te worden? John: "Na een paar dagen bedenktijd en een telefonisch sollicitatiegesprek kon ik richting Oekraïne. Alleen had ik nog wel een voorwaarde die verkeerd viel. Ik wilde eerst zelf gaan kijken in Kiev voordat ik een definitief besluit wilde nemen, omdat mijn vrouw daar ook zou gaan wonen. Toen de mededeling kwam dat dit niet de bedoeling was, ▶

2011, Kiev, John met buitenlandse collega's

2010, marinedagen in Sebastopol, John met een Franse en Amerikaanse collega

Juni 2013, Oslo, chauffeur van koningin Máxima

- heb ik aangegeven naar een andere functie te kijken. Drie dagen later bleek het toch goed te zijn en zo vertrokken we in 2009 naar Kiev."

"Naast het werk in Kiev en Oekraïne was ik ook gedelegeerde voor Moldavië en de eerste maanden voor Georgië. De mooiste momenten waren zeker het bezoeken van de Marinedagen in Sebastopol op de Krim, het voetbalstadion van Shaktar Donetsk en de wedstrijden en het begeleiden van het Nederlands elftal, Ajax, AZ en 'mijn' FC Twente, dit laatste samen met Ton Heerts."

"We hebben daar echt een prima tijd gehad. Op de ambassade speelde ik voor Sinterklaas wat zelfs op de nationale televisie werd uitgezonden. We brachten bezoeken aan de oorlogsgraven van Nederlandse militairen en was er een bezoek van enkele nabestaanden van deze militairen aan Ivano-Frankivsk en Lviv. Heel bijzonder om mee te maken. Ook had de defensieafdeling van de ambassade een sponsorship met kindertehuis 'Nadiya' in Pryluky in de buurt van de Russische grens waaraan veel zorg werd besteed. Het doet pijn om te zien wat er nu in dat land allemaal gebeurt."

De Europese kampioenschappen voetbal in Oekraïne en Polen in 2012 brachten John als voetbalfan een hele mooie uitdaging. "De organisatie wilde weten hoe ze het beste om konden gaan met de Nederlandse supporters. Vanuit mijn achtergrond een kolfje naar mijn hand. Samen met een collega van Buitenlandse Zaken heb ik een strategie ontworpen en lezingen gegeven aan

leden van het Oekraïense Ministerie van Veiligheid en aan burgemeesters van de speelsteden over hoe om te gaan met Nederlandse supporters. En dan met name met de 'oranjemars' richting het stadion. Daar begrepen ze eerst niet zo veel van, maar na het zien van de beelden vonden ze het prachtig."

Na Oslo met leeftijdsontslag

Nadat in 2012 de defensiepeet op de ambassade werd opgeheven, verhuisden John en Hermien naar Oslo zodat John daar de functie van assistent defensieattaché kon ombouwen naar een burgerfunctie. Alleen de winterdagen met weinig daglicht waren niet zijn favoriet. Wel nog een speciale gebeurtenis. "Op 20 juni 2013, mijn allerlaatste werkdag, had ik daar de eer om als chauffeur koningin Máxima te mogen rijden toen zij in Oslo was voor een conferentie."

De carrière van John eindigde dat jaar op 13 september waar hij exact veertig jaar eerder was begonnen, op het opleidingscentrum in Apeldoorn.

Opnieuw naar Duitsland

Na zijn leeftijdsontslag begon het toch weer te kriebelen. Een etalage van een begrafenisondernemer bracht hem op het idee uitvaartleider te worden en zo geschiedde dat in Niedergrafschaft Bentheim, het Duitse gebied tussen Oldenzaal en Emmen. "Dat was zeer dankbaar werk. We begeleidden de gehele uitvaart, van het ophalen van een overleden persoon tot de begrafenis of crematie. Vooral als het Nederlanders betrof was men dankbaar dat er iemand Nederlands sprak. En ook de Russische gemeenschap daar kon het zeer waarderen, want ik spreek Russisch door mijn tijd in Oekraïne. Als een dierbare is overleden, is er niets mooier dan in je moedertaal te worden aangesproken."

Ergens in Europa

Naast zijn werk als uitvaartleider is John in de zomerperiode samen met Hermien ook werkzaam als beheerder op een camping ergens in Europa. Nadat hij in 2023 is gestopt als uitvaartleider, genieten ze samen nog steeds van dit 'vakantiewerk'. "Het is prachtig om

mensen die vakantie vieren het nog meer naar de zin te maken. Eigenlijk is onze enige taak om mensen bij aankomst in te checken en bij vertrek uit te checken, en de accommodatie te controleren."

Voor dat laatste heeft John zijn eigen 'tactiek'. "De avond voor vertrek breng ik even een stofzuiger. Vaak zijn er kinderen bij de gasten, dus vraag ik of die bij vertrek wel een ijsje lusten. Ja, natuurlijk, waarbij ik wel even benadruk richting ouders dat ze dan wel goed moeten schoonmaken en daarna de borg terug zullen krijgen. Succes verzekerd! Het wordt gewaardeerd en dat zien we ook terug in de eindbeoordeling die de gasten aan de beheerders geven. Ook dit jaar gaan we voor 'Rent-a-Tent' weer op pad, naar Zuid-Frankrijk. We verheugen ons erop en mochten oud-collega's dit werk ook leuk vinden, dan kunnen ze altijd bellen."

Als ik het verhaal van John zo hoor, krijg ik ook de neiging de koffers te pakken. Zelf heb ik mooie dingen mogen doen, maar misschien had ik 'mijn' postcode ook iets ruimer kunnen nemen. Samen met je partner voor je werk van oost naar west en van noord naar zuid de wereld over. Wie wil niet zo'n 'baas'?

2018, Oostenrijk, beheerder voor Rent-a-Tent

Enthousiasme voor regiobijeenkomsten KMar-postactieven

| Door: Bert van Horen

Het initiatief van SMC om in het hele land regionale bijeenkomsten voor KMar-postactieven te organiseren, is zeer positief opgepakt. Nadat de informatie hierover was verspreid via SMC-nieuwsbrief, SMC-website, diverse sociale mediapagina's en Marechaussee Contact zijn vele e-mailtjes en telefoontjes binnengekomen met ideeën en informatie. Ook meldden zich collega's die de organisatie in hun regio willen oppakken.

Onder verantwoordelijkheid van deze collega's, 'regiocoördinatoren', vinden planning en voorbereiding van een regiobijeenkomst plaats. Hij of zij nodigt de postactieve collega's in de regio uit en zorgt dat de lijst met deelnemers tijdig bij SMC bekend is.

Voor deze regiocoördinatoren heeft SMC inmiddels een handleiding samengesteld, zodat duidelijk is hoe een en

ander kan worden voorbereid en welke afspraken met een lokale beheerder dienen te worden gemaakt. Ook wordt toegelicht wat de financiële bijdrage van SMC per persoon is en hoe deze als voorschot kan worden aangevraagd. De afrekening met de lokale beheerder en verrekening met SMC behoort ook tot zijn of haar werkzaamheden.

Weer bijeen, en dat voelt best goed!

Het idee is dat deze regiobijeenkomsten zo mogelijk tweemaal per jaar worden gehouden, medio april en medio oktober. De geplande data en plaatsen zullen via SMC en sociale media worden gedeeld.

Bij het verschijnen van dit nummer van Marechaussee Contact zijn er al drie regiobijeenkomsten geweest: Arnhem, Utrecht/Amersfoort en Zeeland.

In de agenda op pagina 4 staan nu vier

bijeenkomsten: Zoetermeer/Den Haag, Noord-Holland/Amsterdam, Midden-/West-Brabant en Twente.

In de planning staan bijeenkomsten in de regio's: Dordrecht/Rotterdam, Westland/Delftland/ Maassluis/Vlaardingen en Friesland/Groningen/kop van Drenthe.

Wil je meer weten? Staat jouw regio er niet tussen? Ben je zelf enthousiast geraakt om het in jouw regio op te pakken? Stuur dan een mail naar stmarcontact@gmail.com en we nemen contact met je op.

2e reünie beroepslichting 74-2

| Door: Herman Lammers

Op 6 maart troffen 25 lichtingsgenoten, waarvan vijf met echtgenoten, elkaar weer op de Koning Willem III-kazerne in Apeldoorn. Rond 10.30 uur arriveerden de eersten aan de poort; zij vervolgden na ontvangst door lichtingsgenoten Roel Ascherl en Jan van der Niet hun weg naar het KEK-gebouw. Jammer genoeg waren er deze keer geen kaderleden aanwezig.

Bij de poort ontving ieder zijn persoonlijke badge om zo niet als die grote onbekende aanwezig te zijn. Tenslotte was de eerste reünie in 2016 en een mens kan nu eenmaal in acht jaar tijd behoorlijk veranderen. Nadat ik de collega's welkom had geheten, stonden we stil bij het feit dat we precies vijftig jaar geleden op deze kazerne opkwamen en dat voor de meesten hier de basis werd gelegd voor hun verdere leven. Er was een moment van stilte en herdenking voor de overleden lichtingsgenoten, echtgenoten en kaderleden.

Het werd een gezellig samenzijn waarbij door zorg van Paresto de bar werd bediend en een heerlijke lunch werd verzorgd. Daarna werden we rondgeleid door kapitein Tattersall van het OTCKMar en de heer Klijndijk van MarechausseeNostalgie. We maakten kennis met de laatste ontwikkelingen en vernieuwingen waaronder het nieuwe lesgebouw. Een fantastisch gebouw dat de in onze tijd gebruikte noodlesgebouwen en de klassen boven het sport-

gebouw in onze herinnering naar boven deed komen. We kunnen wel stellen dat het opleidingscentrum een professionele locatie is geworden.

De dag werd afgesloten met een hapje en een drankje. Rond 16.45 uur verliet de laatste deelnemer de reünieruimte om huiswaarts te gaan. Initiatiefnemers Gezinus Dol, Job Vermaat en Herman Lammers kijken met een tevreden gevoel terug op een geslaagde reünie.

Nieuwe SMC'ers

Dhr. W. Adema
Ber 72-5

Dhr. J. Dekker
Ber 72-5

Dhr. H.P.L. Kleintjens
Ber 78-3

Dhr. G.A. de Smidt
Ber 78-2

Dhr. M.P.P.M. Beijk
Ber 74-2

Dhr. J.M.E. Donners
Ber 74-2

Dhr. M.C. Koetsier
Ber 72-5

Dhr. P.M. Sueters
Ber 72-6

Dhr. W. Bloemendaal
Ber 72-5

Dhr. A.L.J.M. Emmers
Ber 72-1

Mevr. M. List
Ber 98-11

Dhr. L.J.W. van de Ven
Ber 74-2

Dhr. M. Boer
Ber 70-4

Dhr. G.W. Gijsbers
Ber 72-5

Dhr. B.A. Maas
Ber 72-5

Dhr. M. van der Veen
Ber 98-3

Dhr. T.M. Boer
Ber 74-2

Dhr. R. de Groot
Dpl 92-8

Dhr. A. Meijer
Ber 74-2

Dhr. T. de Vries
Ber 84-1

Dhr. E.W. Bouff
Ber 83-1

Dhr. D. van Heijst
Ber 78-3

Dhr. T.F. Morang
Ber 74-2

Dhr. T.C.G. Westerveld
Ber 74-2

Dhr. A. van der Brink
Ber 74-2

Dhr. G.W. van Ingen
Ber 87-3

Dhr. A.S. van Riessen
Ber 78-3

Dhr. R. Westra
Ber 74-2

Dhr. A.F.G.H. de Bruin
Ber 85-1

Dhr. F.H. Jagersma
Ber 74-2

Dhr. A.J.M. Timmermans
Ber 72-1

Dhr. H.H.M. van Cleef
Ber 71-1

Dhr. J.J. Kamper
Ber 84-2

Dhr. R.J. Slikker
Ber 67-1

Wij heten u van harte welkom. In totaal vormen nu 2261 SMC'ers, die dienen of gediend hebben bij de Koninklijke Marechaussee, het Korps Politietroepen of het Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee (of hun partners) en afkomstig zijn uit alle delen van onze bevolking, een substantiële kring van vrienden rondom de Koninklijke Marechaussee.

Het bestuur

Overleden

Dhr. G.J. van Bokschten
Geboren 12 mei 1944
Overleden 23 februari 2024
Ber 62-6

Dhr. L. Kootstra
Geboren 25 maart 1929
Overleden 7 februari 2024
Ber 52-6

Dhr. G.J. Welberg
Geboren 30 maart 1942
Overleden 23 februari 2024
Dpl 61-3

Q.G. Heinsbroek
Geboren 24 januari 1926
Overleden 4 maart 2024
Ber

Dhr. G.J. van Soeren
Geboren 21 juni 1943
Overleden 11 december 2023
Ber 61-6

Dhr. G.C. Witberg
Geboren 12 juli 1935
Overleden 29 september 2023
Dpl 55-4

Dhr. A. de Jong
Geboren 17 november 1938
Overleden 27 december 2023
Dpl 58-5

Dhr. W. van der Veldt
Geboren 15 februari 1929
Overleden 30 januari 2024
Ber 54-1

Dhr. G. van Zwienen
Geboren 25 november 1936
Overleden 3 februari 2024
Dpl 56-1

Dhr. H.T.J. de Jong
Geboren 2 april 1956
Overleden 20 februari 2024
Ber 73-5

Dhr. B. TH. Verkerke
Geboren 25 mei 1941
Overleden 15 juli 2023
Dpl 61-2

SMC

Stichting Marechaussee Contact
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
www.marechausseecontact.nl

Voorzitter

André Peperkoorn
voorzitter@marechausseecontact.nl

Vicevoorzitter

Ed Cousin
vice.voorzitter@marechausseecontact.nl

Secretaris

Pier Scholte
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
0049-5941999099
alg.secretaris@marechausseecontact.nl
(eveneens adres voor het melden van overlijden van SMC'ers)

Penningmeester

Gerrit Sels
0299-471242 / 06-22444926
penningmeester@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL82 INGB 0003 9121 06 t.n.v.
SMC te Nieuw-Vennep (BIC: INGBNL2A)

Administratie

Gerrit Sels
Vrouwenstrandstraat 22, 1443 WK Purmerend
0299-471242 / 06-22444926
beginstigersadministratie@marechausseecontact.nl
(inschrijven/opzeggen, wijzigen van (e-mail)adressen
e.d. en informatie over en verwerking van bijdragen)

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

Gerrit Reloe
Hastelweg 275, 5652 CV Eindhoven
06-30989598
reuniecommissie@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL22 INGB 0007 5300 25
t.n.v. RvMC te Eindhoven
(alleen voor eigen bijdragen bij evenementen)

Reservisten en veteranen

Bert van Horen
06-47776806
veteranen@marechausseecontact.nl

Coördinator nuldelijnsondersteuning/ veteranenondersteuning

Peter Klijn
06-53746545
plijklijn@gmail.com

Redactie tijdschrift Marechaussee Contact

Henk Rijke
redactie@marechausseecontact.nl

Webredacteur

Joop Blanken
webredactie@marechausseecontact.nl

Redacteur e-mailnieuwsbrief

Joop Blanken
stmarcontact@gmail.com

Commandant Koninklijke Marechaussee

Postbus 90615, 2509 LP Den Haag

Stichting Marechaussee Contact

De Stichting Marechaussee Contact (SMC) is een ideële stichting zonder winstoogmerk, op 24 oktober 1977 opgericht te Buren (Gelderland). SMC is aangesloten bij het Veteranen Platform en onderhoudt nauwe banden met onder meer de Koninklijke Marechaussee, het Nederlands Veteraneninstituut en het Museum der Koninklijke Marechaussee.

De Koninklijke Marechaussee is een militaire politieorganisatie waarin in het verleden het Korps Politietroepen en het Korps Militaire Politie in Nederlands-Indië zijn opgegaan. Zowel beroeps- als dienstplichtig personeel, dat gediend heeft bij de Koninklijke Marechaussee en/of bovengenoemde korpsen, wordt van harte uitgenodigd zich aan te melden bij SMC. Uiteraard is actief dienend personeel van de Koninklijke Marechaussee van harte welkom.

Doelen

SMC heeft tot doel het onderhouden of vernieuwen van vriendschappelijke banden tussen hen die in het heden of verleden als militair of burger werkzaam waren of zijn bij de Koninklijke Marechaussee, Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee en Korps Politietroepen. Tevens draagt SMC ertoe bij dat belangstelling voor en verbondenheid met de Koninklijke Marechaussee en de nauw daarbij betrokken instellingen levendig wordt gehouden. SMC wordt bij het realiseren van haar doelen ondersteund door ongeveer 2250 begunstigers.

Hoe?

SMC tracht haar doel onder meer te realiseren door het:

- organiseren van contactbijeenkomsten, excursies en reünies
- deelnemen aan herdenkingen
- tonen van onderling medeleven bij lief-en-leedgebeurtenissen
- aandacht schenken aan hoogtijdagen van de Koninklijke Marechaussee
- uitgeven van Marechaussee Contact, zesmaal per jaar
- informeren via de website www.marechausseecontact.nl
- verzenden van een wekelijkse e-mailnieuwsbrief
- ondersteunen van de veteranenzorg binnen de Koninklijke Marechaussee
- beantwoorden van specifieke vragen
- geven van voorlichting

SMC'er worden?

Woonst u in Nederland dan is de jaarlijkse bijdrage € 15,-. Heeft u een adres in het buitenland dan is de bijdrage € 20,- (in verband met hogere portokosten).

Bij aanmelding voor minimaal twee jaar ontvangt u zolang de voorraad strekt als welkomstgeschenk het boek 'Nederlandse gendarmes'.

Aanmelden kan op www.marechausseecontact.nl of scan de QR-code.

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

In het kader van de Raamregeling Reüniefaciliteiten (ministerie van Defensie 2010) is in 2013, onder de paraplu van SMC, een reünievereniging opgericht. RvMC is opgericht tegen de achtergrond van kostenvergoeding op grond van de Defensie Regeling Reüniefaciliteiten. Elke SMC'er die veteraan, oorlogs- of dienstslachtoffer of postactief is, wordt automatisch en kosteloos lid van RvMC, tenzij hij of zij hiertegen bezwaar aantekent. Wel of niet lid zijn van RvMC heeft geen enkele consequentie voor de dienstverlening aan SMC'ers. Het vfonds ondersteunt de activiteiten van RvMC.

Nuldelijnsondersteuning

Het Veteranen Platform, de Samenwerkende Veteranenontmoetingscentra en het Nederlands Veteraneninstituut namen het initiatief tot het bieden van gestructureerde nuldelijnsondersteuning aan veteranen, militaire dienstslachtoffers en hun directe relaties. SMC participeert in dit ondersteuningsinitiatief. Het vfonds financiert dit met gelden uit de Nationale Postcode Loterij.

Stichting Marechaussee Contact

voor en door
(oud-)marechaussees

Voor iedereen
die op de hoogte
wil blijven van het
heden en verleden
van de Koninklijke
Marechaussee.

Word SMC'er
voor slechts
15 euro per jaar.
Je bent van
harte welkom!

www.marechausseecontact.nl of scan de QR-code

